

ESPI GROS

PRENSA
CORONA

BUTLLETÍ INFORMATIU n.º 1 any: II LLORET DE V.A.

II ÈPOCA

Depòsit Legal P.M. 623-79

JULIOL-AGOST 1980

Així me gustaria que fueran las fiestas de Santo Domingo. Quisiera que hicieran unas grandes berbenas para divertirse los jóvenes y para nosotros grandes carreras y fútbol una comedia en mallorquín y muchos juegos infantiles.

EDITORIAL

COM CADA ANY, HAN ARRIBAT SES FESTES DE "SANT DOMINGO". M'AGRADARIA QUE AQUESTES FESTES PATRONALS NO FOSSIN SOLAMENT UNS DIES PER FER BONS MENJARS; SINO TAMBE UNS DIES QUE SERVEIXIN A MES PER REUNIR A TOTS ES VEINS DEL NOSTRE POBLE, PER PODER INTERCANVIAR IMPRESSIONS SOBRE ELS PROBLEMES I REALITZACIONS QUE TE I S'HAN FET EN EL NOSTRE POBLE. I QUE A TRAVES D'AQUESTES FESTES SA GENT ES SENTI MES UNIDA CADA DIA PER ACONSEGUIR ENTRE TOTS ELS OBJECTIUS QUE ENS HEIM PLANTEJAT PER TENIR UN POBLE MES DIGNI DE NOSALTRES.

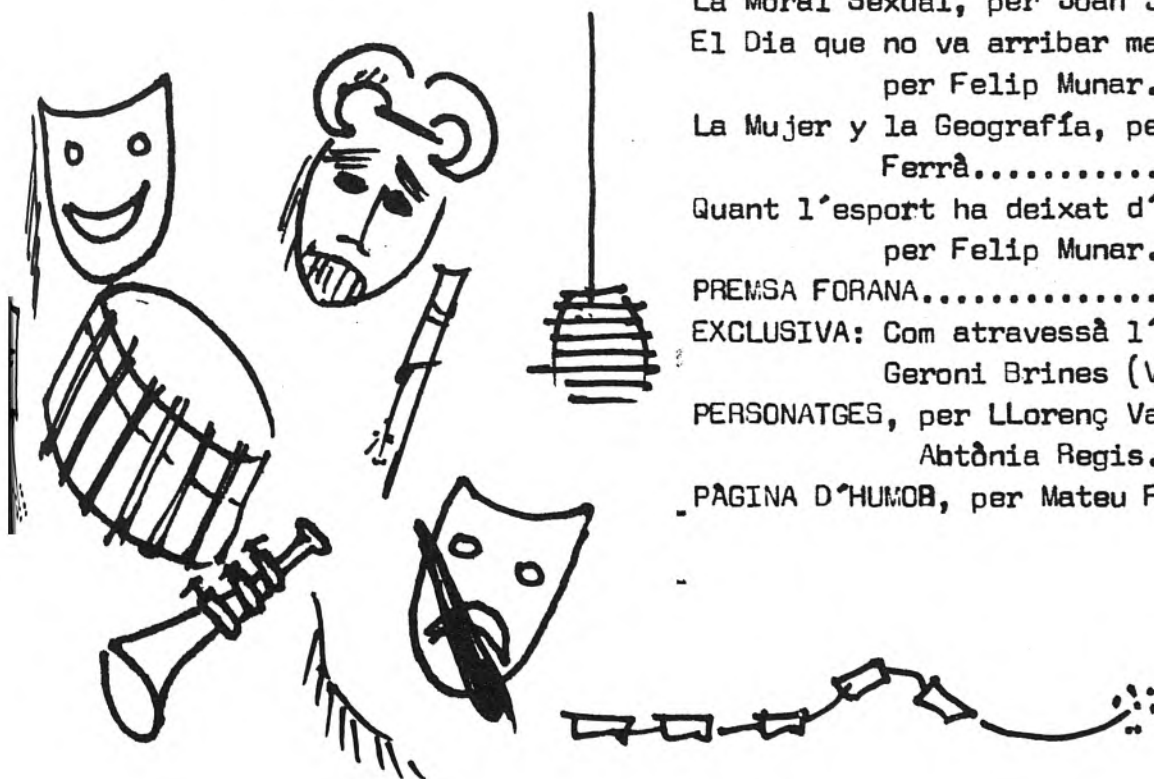
BONES FESTES A TOTS

ES BATLE

SUMARI

PORTADA: Feta pels nins de primer d'E.G.B.

EDITORIAL.....	2
PROGRAMA DE FESTES.....	4
SA FESTA PATRONAL, per Mn. Llorenç Vanel·l.....	5
NOTICIARI.....	6
Ajuntament.....	6
Associació.....	7
Càmbra Agrària.....	7
U.D. Lloret.....	9
Parròquia.....	9
LOCAL.....	11
Parròquia.....	11
RACÓ PER A LA POESIA, per C.B.B.....	17
CONVERSA ENTRE SA CADARNERA I ES PINSA, per es germà major d'en Joan Curolla.....	18
RACÓ PER A LA LECTURA, per C.B.B.....	19
COL.LABORACIONS.....	20
L'Eurocomunisme i (IV), per Felip Munar.....	20
Un Retardat Romàntic, per C.B.B.....	21
Diàlegs dins les fosques del no-res, per Felip Munar.....	21
L'Ensenyança, per C.B.B.....	22
Las Drogas (Continuación), per R.M.....	22
La Moral Sexual, per Joan Jaume.....	24
El Dia que no va arribar mai a sortir, per Felip Munar.....	24
La Mujer y la Geografia, per D. Lluís Ferrà.....	25
Quant l'esport ha deixat d'esser-ho, per Felip Munar.....	26
PREMSA FORANA.....	25
EXCLUSIVA: Com atravesà l'Atlàntic en Geroni Brines (VI).....	26
PERSONATGES, per Llorenç Vallcaneras i Abtònia Regis.....	27
PAGINA D'HUMOR, per Mateu Fiol.....	28

Programa de Festes

DIA 7 D'AGOST-DIJOUS

- A les 18'00 H. Futbol Infantil i Concurs d'Estels.
- A les 20'00 H. Dimoni, Xeremies i Cercaviles.
- A les 23'00 H. Concert per la Banda de Música de Montuïri.
- A les 24'00 H. Revetlla a càrrec de Martí Jordà.
- A les 0'30 H. Ball de Bot animat per la Banda de Música de Montuïri i altres actuacions Locals.

DIA 8 D'AGOST-DIVENDRES

- A les 11'00 H. Ofici en honor a Sant Domingo concelebrat pels sacerdots fills del poble. Predicarà Mn. Antoni Gili Ferrer, vicari d'Artà. Hi haurà Cant i Ball de l'Oferta acompanyat de Xeremies.

Horabaixa dedicat als al.lots

- A les 16'00 H. Curses de sacs i concurs de Baldufes.
- A les 17'00 H. Trui i sarau per llarg, animat pel "Grup de Sa Calatrava".
- A les 21'00 H. Inauguració de l'Exposició de "Fotografia d'un Temps"

- A les 22'30 H. Verbena amb els conjunts
SHERRY i SCARCHA

DIA 9 D'AGOST DISSABTE

- A les 11'00 H. Gran Marathon. Hi haurà diverses categories.
- A les 18'00 H. Cucanyes, cintes, curses a peu i curses en bicicleta.
- A les 22'30 H. Grandiosa Verbena amb els Conjunts:
KUARZO i PEP NOGUERA
AND HIS FRIENDS

DIA 10 D'AGOST-DIUMENGE

- A les 11'00 H. Missa i XXIII Homenatge a la Velleja acompanyat per les Xeremies.
- A les 18'00 H. Gran partit de futbol entre la U.D. Lloret i un equip de 3ª Regional.
- A les 22'00 H. Comèdia. El Grup "XINGONERA" posarà en escena l'obra titulada:
"MESTRE LAU ES TACONER"
de Tous i Maroto.
- A les 0'30 H. Gran Traca Final i FI DE FESTES.

La Festa Patronal.

per. Mn. Llorenç Vanrell.

Durant l'estiu cada un dels pobles celebra la seva festa popular que sol coincidir amb la festa del St. Patró.

Totes les viles la celebren per l'estil, consistin en Completes, Revetla, Ofici Major, Corregudes en el Cos i Ball a la plaça.

Vuit dies abans de la Festa les campanes repiquen alegrement, anunciant que dins vuit dies hi haurà gran Festa.

Aquí hi cau bé allò que va dir un glosador

"Cada poble té s'història i el temps a tots fa justícia;

Del de Lloret, per memòria vull dar una breu notícia.

Un ambat de primavera per l'estiu voleteja

i ha florit una bandera al bel cim del campanar.

Tothom alça el cap i mira, tothom la mira i somriu,

Que ella és la primera espira de la festa de l'estiu.

En la flor d'una alegria que es bada una volta a l'any

i el poble quan la destria olvida penes i guany.

Ella escampa falaguera mil promeses per demà

Oh benaja la bandera que floreix al campanar!"

Uns dies abans de la festa ja es veia moviment per la plaça penjant paperí, així, com també, ja començava haver-hi cacaueters, gelaters, torroneres i moltes altres coses que eren l'alegria de joves i vells.

El dissabte repicaven alegrement les campanes. Més tard surtien els xeremiers i llavor surtia l'al·lotea i gent major.

També acudien dels pobles veïnats parents, amics, coneguts i molts d'altres que feien més alegre la festa.

Dels pobles veïnats també acudien capellan perquè la festa començava amb unes Completes molt solemnes i l'església plena de gent.

Abans de les completes els dos obrers encarregats de la festa, juntament amb les xere-

Mestre Bernat "Corredor"

mies, anaven a cercar les seves al·lotes corresponents que, ben enjoiades, les acompanyaven a l'església. Igual feien amb l'Ajuntament

Acabades les Completes tothom s'anava cap a sopar.

Al cap de poc temps la plaça s'anava animant i, a una hora convinguda, començava Sa Revetla que ens feia mestre Beraat Bessó; mentre, entre i entre, sonava una banda de música o les xeremies.

Una cosa típica de la Festa, era un home vestit de Dimoni que era la bulla de tots.

Un any va succeir que un nin, que ja és molt vell i foraviler, surtint de Completes, quan va esser prop de la plaça, va sentir que els al·lots cridaven el dimoni. Li va agafar una por faresta. Tot temorec mirava per tot arreu; i de cop el véu que entrava a una taverna. Quan el va veure distret, començà a córrer tot qua podia i cap a ca-seva. Quan corria sentia un renou que li pareixia que el dimoni l'encalsava aixencat damunt aquell garrotot. Amb això es va aturar per veure si

era ver que l'encalsava i aquell renovet també s'aturà.

Com que no estava segur, donà mitja volta i arrencà a córrer fins a ca-seva i se'n afluíxa de la festa.

Però allò més bo va ser que per St. Domingo li havien fet uns calçons nous i els estrenava aquell vespre. Llavors va comprendre que aquell renovet que sentia i que parèixia que l'encalsava el dimoni, eren els calçons nous quan fregant per les cames el feien córrer de valent.

El dia del Sant, amb assistència de les Autoritats i Poble, el matí, devers les deu i mitja, hi havia Tèrcia cantada amb tota solemnitat; acte seguit Missa de Tres i Altar Fumat; Sermó fet per un predicador escollit i que, contant la vida del sant i animant a ser devots seus l'escoltaven amb molta devoció.

Acabat l'Ofici, molts d'anys amb un sol ben calent, anaven al Cos de Son Gelabert a córrer. No hi solien faltar les xeremies i el dimoni que encalsava els nins i les dones amb unes corretjades perquè correguessin fort. El dimoni per fer riure duia un paraguès emparar-se del sol tot espanyat i que no servia.

Un bon dia, Mestre Bernat "a" Corredor, que per molts d'anys ens va divertir fent aquest ofici, i molta maya que hi tenia, em va regalar una foto queebé podeu contemplar i darrera, escrit amb llapis hi havia una glosa que crec que vos agradarà:

"Vos vull fer una advertència
que ningú tenguí temor
som el dimoni major
de l'infern el director
jutge i governador
i president de l'Audiència
A tots vos faré sentència;
si feis bo amb el Corredor
vos posaré en preferència
i sinó al cenrrer
abraçats com un carbó.

El vespre, i com a final de la Festa, acudia una gentada de tots els pobles veïnats, per assistir al ball que solia esser ben viu i animat.

A Lloret estaven acostumats a ballar jotes i per Sant Domingo no hi faltaven Na Magdalena i En Josep d'es Pont "de Ruberts", per donar més goig a la festa, ballant com a pen de rifa, una bona col·lecció de boleros. Seguïem ballant jotes i copeos i així acabava en pau i alegria de tots, esperant que l'any següent fos millor.

Que es conservin aquelles bones costums

i tots hi surtireu guanyant

El que dona vida i forma a la societat,
és la gent humil del poble.

Despertem entuïasme i alegria per fer bé. I tenguem per cosa certa que tothom ho agrairà.

El somriure posa pau entre germans.

Bones festes i molts d'anys.

NOTICIARI

Ajuntament

La primera notícia és que l'Ajuntament ja té un nou Secretari, es tracta de Francesc Martorell Massot, és jove i mallorquí. Des d'aquest espai li desitjam tota mena de sort en aquest càrrec.

Passem ara a les notícies de tipu més Municipal.

En el Ple Municipal Ordinari que va tenir lloc el passat dia sis de Juny, s'acordà per unanimitat que cada primer divendres de mes hi haurà Ple.

En aquest Ple es varen tractar els següents punts segons l'ordre del dia:

- Es va llegir l'acta del Ple anterior, quedant aprovada.

- A proposta de la Comissió de Cultura es va presentar el projecte de Canvi de Noms dels Carrers, quedant pendent d'aprovació pel proper Ple.

- Proposta del Batle per tancar "3a Comuna" comptant amb la col·laboració d'I.C.O.N.A., quedant aprovat per unanimitat.

- En el capítol de Precs i Preguntes es va llegir una carta de la U.D. Lloret dirigida a l'Ajuntament demanant una subvenció de 50.000 pts. que figuraven en el pressupost per a tal finalitat, a la qual cosa va accedir el Ple. També es va acordar que la revista "Es Pi Gros" tindrà una subvenció. També es va acordar que l'Associació gaudirà de subvencions per organitzar actes de tipu cultural i recreatiu. Així mateix es va tractar el tema del "Centre" però es va recordar que aquest tema no es de competència de l'Ajuntament i, per tant, no s'hi poren destinar diners.

En el Ple Municipal Ordinari del passat dia quatre de Juliol es tractaren els següents punts segons l'ordre del dia establert amb anterioritat:

- Lectura i aprovació de l'acta del Ple anterior.

- Aprovació de la proposta de la Comissió de Cultura sobre el Canvi dels Noms dels Carrers. Així mateix es donaren quinze dies de plaç perquè el públic ho pugui consultar.

- Proposta per a la subasta de pins de "Sa Comuna", que quedà aprovada.

- En el torn de Precs i Preguntes va haver-hi les següents propostes:

1) Proposta per arreglar, encara que sia mínimament, les escoles abans del començament del proper curs.

2) Proposta per asfaltar el tros de camí de "Son Gelabert" que darrerament s'ha ampliat.

3) Proposta perquè cada diumenge ondegín les banderes (Estatat, Lloritana i Senyera), quedant aprovada.

Associació

En una reunió mantinguda en Assemblea General de Socis, es va acordar no du les Festes de Sant Domingo-80. No obstant això, es va acordar organitzar per a tal fi un Exposició de Fotografia d'un Temps.

Així mateix es va acordar fer una excursió, però no va quedar del tot concretat, això sí, en tot cas serà en el "Torrent de Paréis" o a "Formentor".

Càmara Agrària

CARTILLA DE AGRICULTOR

Los Decretos que regulan las Campañas de Cereales y Leguminosas, establecen la obligatoriedad de que todos los agricultores o empresas agrícolas que cultiven cereales o leguminosas posean el documento denominado "CARTILLA DE AGRICULTOR".

La Cartilla resulta indispensable al agricultor para realizar las siguientes operaciones:

1º) Para suscribir la Póliza del Seguro Nacional de Cosecha de Cereales.

2º) Para efectuar ventas de cereales al SENPA.

3º) Para solicitar créditos de abonos al SENPA.

4º) Para solicitar al SENPA, semilla de trigo para la próxima campaña.

5º) Para todas aquellas operaciones a realizar con el SENPA, en que el agricultor tenga que demostrar que es cultivador de cereales y/o leguminosas.

Además es un instrumento para proporcionar a la Administración datos estadísticos para adecuar sus actuaciones lo mas posible a la realidad.

La cumplimentación de la Cartilla debe hacerse ante el Secretario de la Cámara Agraria del término municipal - donde radique la explotación.

La tramitación es gratuita y el plazo tope para su cumplimentación es el 15 de Septiembre de 1.980.

PRECIOS PRODUCTOS CAMPAÑA 1.980

Precios a pagar por el SERVICIO NACIONAL DE PRODUCTOS AGRARIOS, para mercancías situadas sobre Almacén SENPA de la cosecha 1980, durante el mes de Julio

TRIGO

Tipo I: Florence Aurora y Cajeme a ... 17'92 Pts.

Tipo II: Otras variedades cosechadas a... 16'96 "

HABAS

Grandes a 21'20 "

Pequeñas (Habones) 20'30 "

Estos productos sufrirán un incremento mensual de 0'14 Pts. Kg.

PLAGAS

Esta Cámara Agraria tiene solicitado del Servicio de Defensa contra Plagas, productos para el tratamiento de frutales y hortalizas, productos subvencionados con el 50 por cien.

Para los frutales: Contra la mosca de los frutos,

Fentión - 5 (Lebaycid de Bayer)

Dosis por 100 l. agua 200 c.c.

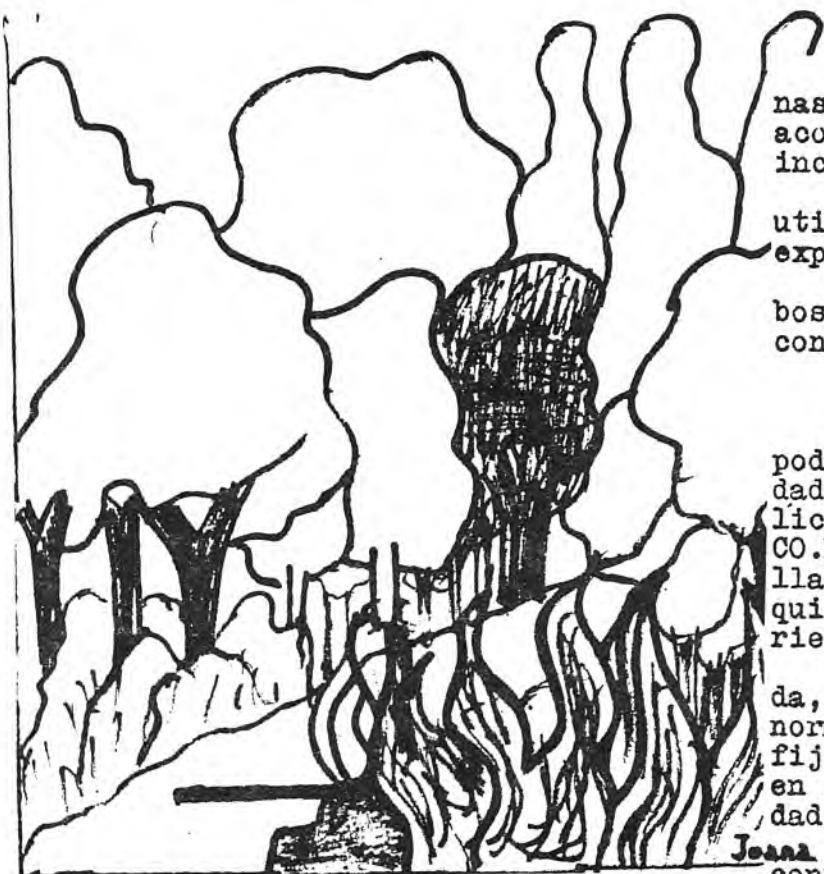
Precio al agricultor.- 325 pts. l.

Para hortalizas: Contra la plaga Mildiu, Oxícloruro Cu.

Precio al agricultor.- 82 pts.Kg.

INCENDIOS FORESTALES

El Gobernador Civil de esta Provincia ha publicado una Circular sobre Incendios Forestales y que nos envía la Cámara Agraria Interinsular, con el ruego de que se dé la máxima difusión posible toda vez que en la misma se dan instrucciones para autorizar operaciones con fuego previa inspección de la Jefatura Provincial de Baleares de I.C.O.NA y que publicamos los puntos más importantes.

b) El tránsito y estancia de personas y vehículos por zonas expresamente acotadas en razón de su alto peligro de incendios.

c) El almacenamiento, transporte o utilización de materias inflamables o explosivas.

d) El lanzamiento de cohetes, globos o artefactos de cualquier clase que contengan fuego.

Autorizaciones.

Las autorizaciones necesarias para poder realizar cualquiera de las actividades señaladas anteriormente, serán solicitadas al Servicio Provincial del I.CO.NA. (Calle Pasaje Guillermo de Torrella, 1 - 7º, Telf. 21-74-40 - 21-33-04) quien las podrá conceder en razón del riesgo que impliquen.

Cuando la autorización sea concedida, los interesados deberán cumplir las normas preventivas que en cada caso les fije el Servicio Provincial del I.CO.NA en la referente a las medidas de seguridad a tomar.

La instalación de basureros deberá contar con la autorización expresa del Gobernador Civil, previo informe del Jefe del Servicio Provincial del I.CO.NA.

Extinción de Incendios.

Toda persona que advierta la existencia o iniciación de un incendio forestal deberá intentar su extinción con la máxima urgencia, si lo permitiese la distancia al fuego y su intensidad; en caso contrario, deberá dar cuenta del hecho por el medio más rápido posible, al Alcalde o Agente de la Autoridad más cercano, quien inmediatamente lo comunicará a dicha primera autoridad.

Infracciones y su sanción.

Las personas que sin causa justificada se negaran o resistiesen a prestar su colaboración o auxilio después de ser requeridas por la Autoridad, serán sancionadas de acuerdo con lo establecido en el vigente Reglamento sobre incendios forestales.

MUTUALIDAD AGRARIA

Prestaciones I.L.T.

Los trabajadores por cuenta ajena que por enfermedad, maternidad o accidente no laboral que soliciten prestaciones por Incapacidad Laboral Transitoria, el I.N.S.S. nos informa, que además del parte de baja del médico y certificación patronal, tendrá que presentar lo siguiente:

Fotocopias de las Autoliquidaciones Empresariales por jornadas reales correspondientes a los dos meses anteriores a la fecha de baja por enfermedad.

Epoca de Peligro.-

Se declara época de peligro de incendios forestales la comprendida entre el 1 de Junio y el 30 de Septiembre, que podría ampliarse si las circunstancias meteorológicas lo aconsejan.

Ambito de aplicación.-

Las prohibiciones y limitaciones generales que se establecen, se aplicarán en todos los terrenos forestales de la provincia tanto si están poblados por especies arbóreas como por matorral o mastizal, y en la franja de 400 metros de ancho que los circunda.

Queda prohibido.-

Los fumadores que transiten por los montes deberán apagar cuidadosamente los fósforos y puntas de cigarro antes de tirarlos, quedando prohibido arrojar unos y otros desde los vehículos.

Los cazadores no podrán utilizar cartuchos de provistos de taco de papel.

Queda prohibido acampar y utilizar fuego en los montes públicos fuera de las zonas señaladas al efecto. En los montes particulares esta actividad se ajustará a las normas de seguridad que dicta la Ley y Reglamento de Incendios Forestales; y a las que en cada caso fije el Servicio Provincial del I.CO.NA.

Limitaciones.

Durante la época de peligro, requerirá autorización previa:

a) El empleo de fuego en operaciones culturales, quema de residuos, operaciones de carboneo, destilación con equipos portátiles o cualquier otra finalidad.

En caso de que surja incidencia en la tramitación del expediente, la Delegación pedirá desde Mayo 79, fecha desde la que las empresas debían presentar la referida autoliquidación.

Todas la liquidaciones abonadas fuera de plazo y con recargo no serán dadas como válidas en principio.

En el supuesto de que el trabajador haya prestado servicios en diferentes empresas durante el periodo que reclama la Delegación, deberá presentar las autoliquidaciones de todas ellas.

También nos informa el I.N.S.S. que según el artº.17 del Decreto 3772/1972 del Ministerio de Trabajo por el que se aprueba el Reglamento General del Régimen Especial Agrario de la S.Social que todos los afiliados cuenta ajena, a los que no se les hayan presentado jornadas reales durante un tiempo superior a noventa días, deben ser dados de baja en la Mutuality Nacional Agraria.

DESEMPLEO PARA LOS OBREROS FIJOS

Según la nueva Ley de Empleo.

En el reciente Pleno del Congreso se estudio el proyecto de Ley de Empleo. Por lo que afecta al sector agrario, en el art. 14 fué introducido un párrafo - con el siguiente texto: "Los trabajadores por cuenta ajena del régimen especial de la S.S. Agraria de carácter fijo tendrán derecho a la prestación de desempleo en el plazo y condiciones que reglamentariamente se determinen." Intervino aquí el ministro de Trabajo para decir que el acceso de los trabajadores agrícolas a las prestaciones de desempleo es uno de los grandes temas y se ha dado un primer paso incluyéndolos en el régimen del seguro de desempleo, aunque no afecta a los eventuales. Concluyó - que lo que de verdad se debatía era el destino que se puede dar a la cifra de doscientos mil millones de pts.: o bien dedicarla a ampliar prestaciones o invertirla en la creación de puestos de trabajo. "Esta segunda opción -dijo el ministro- es lo más progresivo y justo que se puede hacer".

(De Actualidad Agraria)

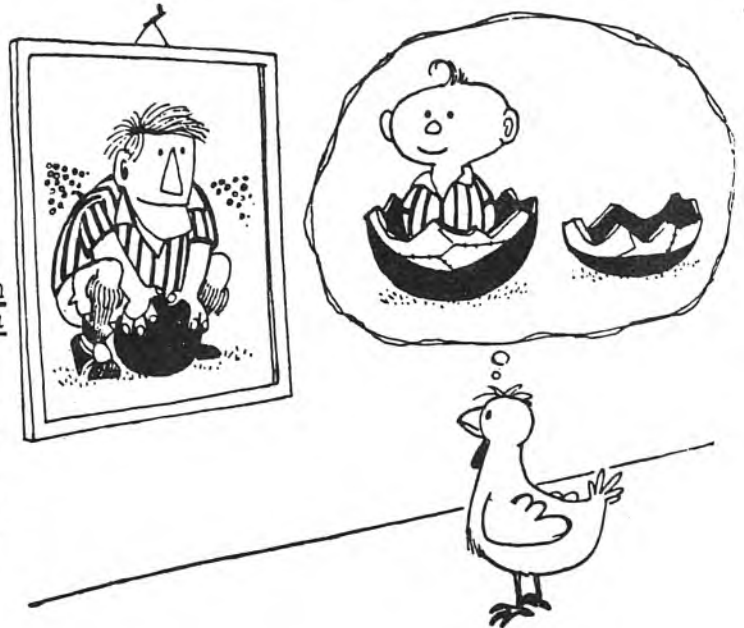
U.D. Lloret

Per ara poques coses cal dir en el aspecte deportiu de la U.D. Lloret. Més endavant començaran els entrenaments i els partits amistosos com a començament i preparació de la propera Lliga.

Mentre ja s'ha donat a conèixer la Junta Directiva, després de la dimissió del que fins ara havia estat el President, Sebastià Costa.

La nova Junta estarà integrada pels següents membres:

Bartomeu Amengual Florit
Jaume Ramis Gelabert
Antoni Jordà Ferrer
Miquel Coll Real
Jaume Coll Oliver
Margalida Munar Picornell
Miquel Nicolau Gelabert
Rafel Jaume Bibiloni
Maria Soledad Amengual Coll
Francesca Rosselló Florit
Margalida Gili Munar
Llorenç Coll Oliver
Martí Jordà Ferrer
Antoni Vanrell Gelabert
Joan Oliver Nicolau
Josep Tugores Verdera
Antoni Vallcaneras Nicolau

Parròquia

Any

22: Es va celebrar el cinquantè aniversari de la canonització de Santa Catalina Tomàs, una filla del nostre poble que era proposada com a model en el seguiment incondicional de Jesucrist al Poble de Déu.

A l'apartat de LOCAL, trobareu un escrit del Sr. Bisbe que ens presenta la figura de la "Beateta".

- El vespre, després d'haver convidat el poble, es va tenir una reunió per tractar de les obres que es volen dur a terme. Varen assistir unes 30 persones.

De les deu obres presentades com a necessàries es varen triar les més urgents, com són:

- .Repàs a la teulada de l'església
- .Fer mitja teulada a la Rectoria.
- .Fer útil el Centro.

També es varen anomenar 12 persones de les presents per formar la Comissió d'Obres. Aquests foren els anomenats:

Andreu Ramis Puigrós
Llorenç Oliver Florit
Antoni Niell Florit
Francisca Munar Miralles
Pilar Bibiloni Jaume
Bartomeu Gomila Munar
Josep Fontirroig Salom
Miquel Ramis Ribas
Antoni Gomila Munar
Antoni Jaume Amengual
Margalida Picornell Florit
Catalina Munar Amengual

26: El nostre Bisbe D. Teodor Ubeda Gramage celebrà el 25è aniversari de l'Ordenació presbiteral.

Amb motiu d'aquestes noces d'argent sacerdotals, la Parròquia de Lloret renova la seva unió amb el seu Cap i Pastor, i s'uneix a ell en una pregària d'acció de gràcies per aquests vint-i-cinc anys de ministeri presbiteral, deu dels quals han estat de ministeri episcopal.

Al mateix temps prega al Senyor per la fecunditat del seu ministeri episcopal a la nostra Església.

Per molts d'anys!!!

Juliol

14: Es comensen a vendre bitllets per sortetjar dues porcelles, un "jamón", un barral de vi i dues catses de puros. Tot a benefici de les obres de la Parròquia.

25: Un grup de persones s'ha ofert per organitzar una vetllada recreatiu-musical a benefici també de les obres. Agraïnt la seva col.laboració, esperam que serà nombrosa l'assistència.

A n'aquestes funcions es farà el sortejament anunciat el dia 14.

BATIEMENTS

Dia 15 de Juny:

-Maria del Mar Ramis Font
filla de Rafel i Margalida
Va néixer dia 28 de Març

Dia 22 de Juny:

-Gerardo Pons Bauzá
fill de Gerardo i Antònia
Va néixer dia 24 d'Abril

PRIMERES COMUNIONS

Dia 12 de Juliol

Catalina Coll Vidal
Carlos Langa Vidal

MATRIMONIS

Dia 7 de Juny:

Andreu Tugores Socias i
Francisca Fontirroig Mayol

Dia 21 de Juny, a Porreres:

Damià Maimò Picornell i
Bel Mª Roig Cerdà

Dia 28 de Juny:

Bartomeu Company Celià i
Bel Costa Amengual

-A l'Inca:

Joan Tugores Verdura i
Francisca Gelabert Perelló

Dia 5 de Juliol, a Sencelles:

Antoni Coll Real i
Catalina Ramis Ramis

Dia 6 de Juliol:

Guillem Llorenç Moreno Ribas i
Antònia Puigrós Miralles

DEFUNCIONS

Dia 4 de Juny:

Ignaci Vanrell Tomàs

Dia 20 de Juny:

Joan Costa Amengual

DESCANSIN EN PAU

El P. Antoni Picornell Gelabert M.S.S. CC., que realitza el seu ministeri pastoral a Puerto Rico, ha passat el mes de Juny i part del Juliol de vacances entre nosaltres.

Esperam que hagi passat una bona estada a la terra nostra, renovant les energies per treballar a la vinya del Senyor.

Estimats LECTORS des "PI GROS"; com heu vist, aquesta Revista inclou els mesos de Juliol i Agost.

La raó només és una: degut a les vacances que en el mes d'Agost tindran els P.P. Francescans de Petra, que són els que l'imprimeixen. De totes maneres hem procurat que aquests dos números (8 i 9) de la Revista tinguin, aproximadament, l'espai de dues revistes.

Agraïts de vosaltres: L'EQUIP DE REDACCIÓ.

LOCAL

PARRÒQUIA

SANT DOMINGO

Just quan el mes d'Agost Acaba d'ençatar el seu itinerari, el repic de les campanes ens anuncia que St. Domingo ens espera a la vuitada. La bandera que aplega a tots els lloretans comença a ventar-se damunt el campanar i abaix ja no es xerra d'altra cosa més que de les festes patronals del poble.

La festa del Sant Patró és la festa d'un poble que es reuneix baix del seu patrocini. El Patró és la llum que enmig del nostre caminar ens fa avançar cap al fi de l'home cristià, que no és fi, sinó plenitud de tot el nostre ésser.

Un any més farem festa, deixarem les eines reposar i per uns dies ens aplegarem tots junts entorn de l'alegria.

Quan un poble sap fer festa, és un poble sà; un poble que treballa de sol a sol i es deslliure per uns dies de la seva suor i del seu esforç, és un poble senyor del seu propi destí.

Que tots a n'aquests dies ens sapiguem donar la mà. Les famílies, més unides que mai entorn de la taula casolana i que cada lloretà deixi les divisions, les desavenències, les diferències i aflori dins el cor de cada ú aquest fet de sentir-nos poble, de sentir-nos llore

tans, paraula que sempre ens ha de germinar i ha de ser tan forta que no ha d'haver res que pugui rompre la unió i la fidelitat a tot lo que sia nostre.

Poble de Lloret, fe festa!

Tots sapiguem dir: Visca Sant Domingo! Que del cel ens valla guardar.

Bones festes a tots.

La Parròquia

EL PAPA

Dia 5 de Maig, el Papa Joan Pau II va signar una "Declaració damunt l'Eutanasia". Per la seva importància, per lo que fa referent a la vida, a n'el dolor i a la mort, en feim un resum.

"Valor de la Vida humana"

La vida humana es el fundamento de todos los bienes, la fuente y condición necesaria de toda actividad humana y de toda convivencia social. Por ello:

1. Nadie puede atentar contra la vida de un hombre inocente sin oponerse al amor de Dios hacia él, sin violar un derecho fundamental, irrenunciable e inalienable, sin cometer, por ello, un crimen de extrema gravedad.

2. Todo hombre tiene el deber de conservar su vida con el designio de Dios. Esta le ha sido encomendada como un bien que debe dar sus frutos ya aquí en la tierra, pero que encuentra su plena perfección solamente en la vida eterna.

3. La muerte voluntaria o sea el suicidio es, por consiguiente, tan inaceptable como el homicidio.

Se deberá, sin embargo, distinguir bien del suicidio aquel sacrificio con el que, por una causa superior -como la gloria de Dios, la salvación de las almas o el servicio a los hermanos- se ofrece o se pone en peligro la propia vida.

La Eutanasia

Por eutanasia se entiende una acción o una omisión que por su naturaleza, o en la intención, causa la muerte, con el fin de eliminar cualquier dolor.

Ahora bien, es necesario reafirmar — con toda firmeza que nada ni nadie puede autorizar la muerte de un ser humano inocente, sea feto o embrión, niño o adulto, anciano, enfermo incurable o agonizante. Nadie además puede pedir este gesto homicida para sí mismo o para otros confiados a su responsabilidad, ni puede consentirlo explícita o implícitamente. Ninguna autoridad puede legítimamente imponerlo ni permitirlo. Se trata en efecto de una violación de la ley divina, de una ofensa a la dignidad de la persona humana, de un crimen contra la vida, de un atentado contra la humanidad.

Las súplicas de los enfermos muy graves que alguna vez invocan la muerte no deben ser entendidas como expresión de una verdadera voluntad de eutanasia; éstas en efecto son casi siempre peticiones angustiadas de asistencia y de afecto. Además de los cuidados médicos, lo que necesita el enfermo es el amor, el calor humano y sobrenatural, con el que pueden y deben rodearlo todos aquellos que están cercanos, padres e hijos, médicos y enfermeros.

El cristiano ante el sufrimiento

Se debe reconocer que la muerte precedida o acompañada a menudo de sufrimientos atroces y prolongados es un acontecimiento que naturalmente angustia el corazón del hombre.

Según la doctrina cristiana, el dolor sobre todo el de los últimos momentos de la vida, asume un significado particular en el plan salvífico de Dios; en efecto, es una participación en la Pasión de Cristo y una unión con el sacrificio redentor que El ha ofrecido en obediencia a la voluntad del Padre. No debe pues maravillarse si algunos cristianos desean moderar el uso de los analgésicos, para aceptar voluntariamente al menos una parte de los sufrimientos y asociarse así — de modo consciente a los sufrimientos de Cristo crucificado (Mt. 27,34). No sería sin embargo prudente imponer como norma general un comportamiento heroico determinado. Al contrario, la prudencia humana y cristiana sugiere para la mayor parte de los enfermos el uso de las medicinas que sean adecuadas para aliviar o disminuir el dolor, aunque de ello se deriven, como efectos secundarios, entorpecimiento o menor lucidez. En cuanto a las personas que no están en condiciones de expresarse, se podrá razonablemente presumir que desean tomar tales calmantes y suministrarles según los consejos del médico.

Los analgésicos que producen la pérdida de la conciencia en los enfermos, merecen en cambio una consideración particular. Es sumamente importante, en efecto, que los hombres no sólo puedan satisfacer sus deberes morales y sus obligaciones —

familiares, sino también y sobre todo — que puedan prepararse con plena conciencia al encuentro con Cristo.

El uso de los medios terapéuticos

Es siempre lícito contentarse con los medios normales que la medicina puede ofrecer. No se puede, por lo tanto, imponer a nadie la obligación de recurrir a un tipo de cura que, aunque ya esté en uso, todavía no está libre de peligro o es demasiado costosa. Su rechazo no equivale al suicidio: significa más bien o — simple aceptación de la condición humana o deseo de evitar la puesta en práctica de un dispositivo médico desproporcionado a los resultados que se podrían esperar o bien una voluntad de no imponer gastos excesivamente pesados a la familia o a la colectividad.

Con todo, a falta de otros remedios, es lícito recurrir, con el consentimiento del enfermo, a los medios puestos a disposición por la medicina más avanzada, aunque estén todavía en fase experimental.

Es también lícito interrumpir la aplicación de tales medios, cuando los resultados defraudan las esperanzas puestas en ellas.

Ante la inminencia de una muerte inevitable, a pesar de los medios empleados, es lícito en conciencia tomar la decisión de renunciar a unos tratamientos — que procurarían únicamente una prolongación precaria y penosa de la existencia, sin interrumpir, sin embargo, las curas normales debidas al enfermo en casos similares.

Conclusión

Si por una parte la vida es un don de Dios, por otra la muerte es ineludible; es necesario, por lo tanto, que nosotros sin prevenir en modo alguno la hora de la muerte, sepamos aceptarla con plena conciencia de nuestra responsabilidad y con toda dignidad, sabiendo que nos abre el camino a la vida inmortal. Por eso todos los hombres deben prepararse para este acontecimiento a la luz de los valores humanos, y los cristianos más aún a la luz de la fe.

1930 - 1980

L'Església de Mallorca celebra el Cinquantè Aniversari de la Canonització de Santa Catalina Tomàs

22 de Juny

A tots els qui heu nascut en aquesta illa, a tots els qui aquí ens esforçam per correspondre a la nostra vocació santa, Sor Tomasseta ens és vertaderament familiar: l'estimam, li cantam les còbles que l'avior ens ha llegat, admiram les seves despulles incorruptes. Podem dir que Santa Catalina Tomàs forma part de l'ànima col·lectiva del nostre poble: ha entrat a les nostres llars, és germana nostra, ha estat aureola pel poble mallorquí amb una llegenda lluminosa, és invocada en les angúnies, és celebrada per tots els qui se senten atrets pel seu exemple humil, ple de bondat, pels carismes que rebé de Déu, per les virtuts heroiques que, com a monja i com a consellera espiritual, exercí en béde tot el seu poble.

Tal volta hem enaltit tant i tant la santedat de Sor Tomasseta que ens sembla qualque cosa llunyana, tan alta que mai la podrem imitar. Però si penetram, tal volta amb un esperit més crític i històric, en el que significà i fou la nostra Santa per l'Església de Mallorca en el segle XVI, en la seva personalitat autèntica de monja contemplativa, forta en la lluita de cada dia, d'una vida espiritual intensíssima, atenta a les necessitats de les germanes i de tot el poble sant, plena de la caritat més genuïna — la que ens ensenyà Crist i en la qual adocrinà a tants de seguidors de la vida monàstica el gran Pare Sant Agustí — sí que descobrirem una font inestroncable d'exemples, d'encoratjament, per a demostrar cada dia, amb fidelitat i constància, l'alçada i l'amplària, l'altitud

i la profunditat del nostre ser i del nostre viure cristià.

A vosaltres, dones de Mallorca. Avui que es debat tant la situació de la dona dins l'Església, santa Catalina Tomàs vos ensenya que no és necessari tendir als càrrecs, ni ministeris qualificats, ésser importants dins l'Església segons les mesures del món. Ella va fer molt més que tants i tants d'homes del seu temps per Mallorca i per l'Església. En la comunitat de creients allò que compta no és "ésser home o dona", sinó ésser una sola cosa en Jesucrist (Gal. 3,28). Vet aquí la força de santa Catalina Tomàs, que amb tota raó la podem anomenar "mare" d'un renaixement fecund en santedat dins l'Església nostra.

A tot el poble mallorquí. Conservau la vostra devoció a la "Beateta": germana nostra, humil, pobra, dona de seny, ferma en la fe, ardent per la caritat fraterna. Ella és, per a tots els creients, una dreuera lluminosa en el seguiment del Senyor. Ella és glòria del nostre poble. No ens extasiem en meravelles altíssimes, toquem — com ella — de peus en terra. La seva vida ens parla de lluita i d'esperança, d'atenció a les necessitats dels germans; no es desentén d'aquesta terra, però en fa tastar les delícies de quan serem plenament fills (Rm. 8,23); de quan veurem Déu cara a cara (ICor. 13,12). Enmig d'un món materialista, i consucrista; alocem els ulls a la glòria que esperam, on tenim el nostre tressor, tinguem-hi també el nostre cor.

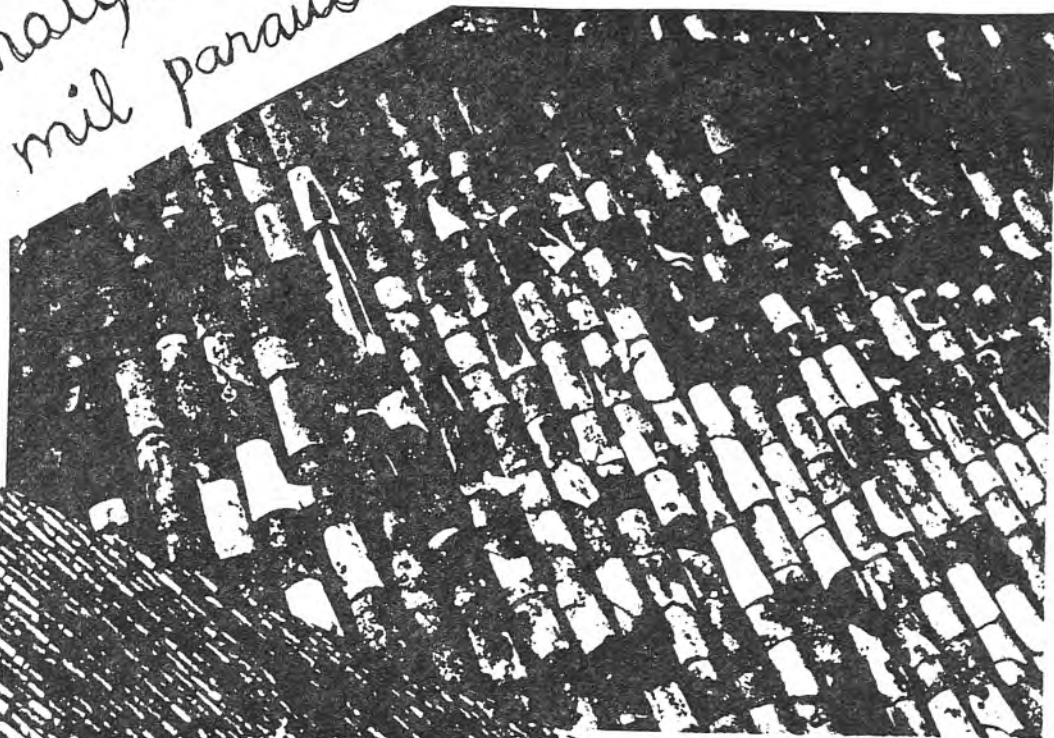
+Teodor Ubacà, Bisbe de Mallorca

(Nota:

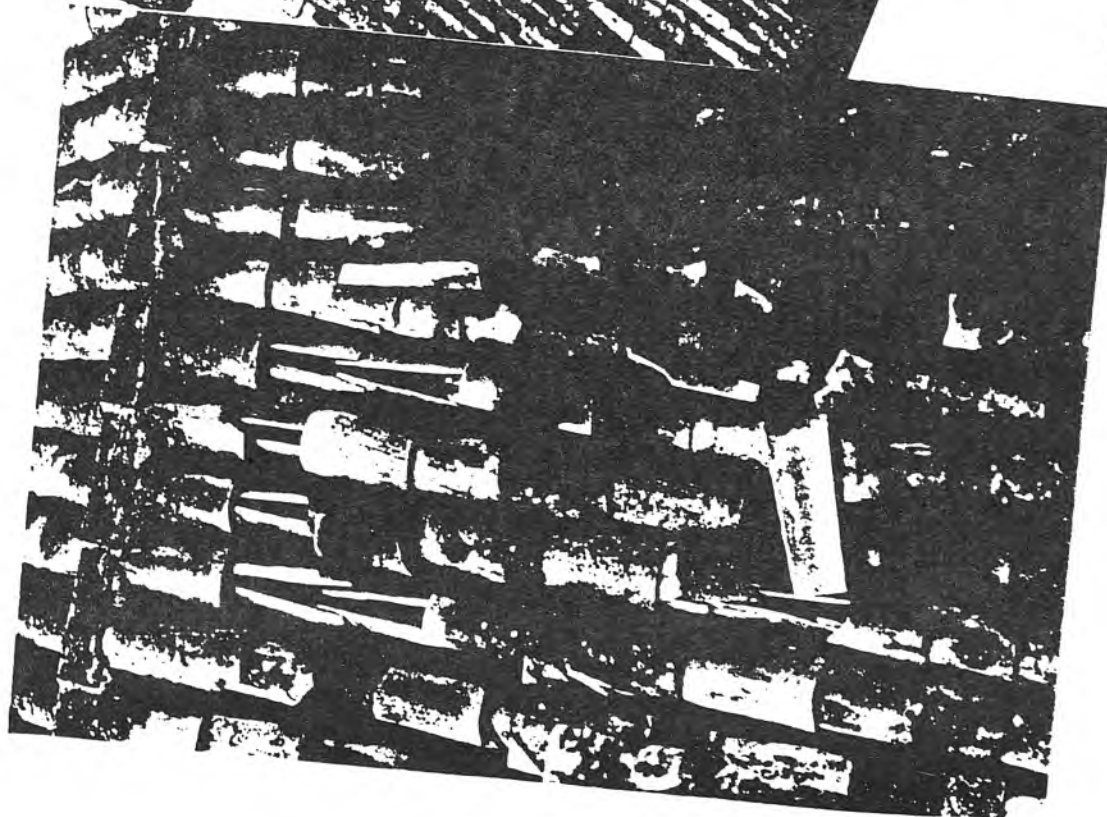
Lo escrit, només és una part de l'Exhortació signada l'1 de Juny de 1980).

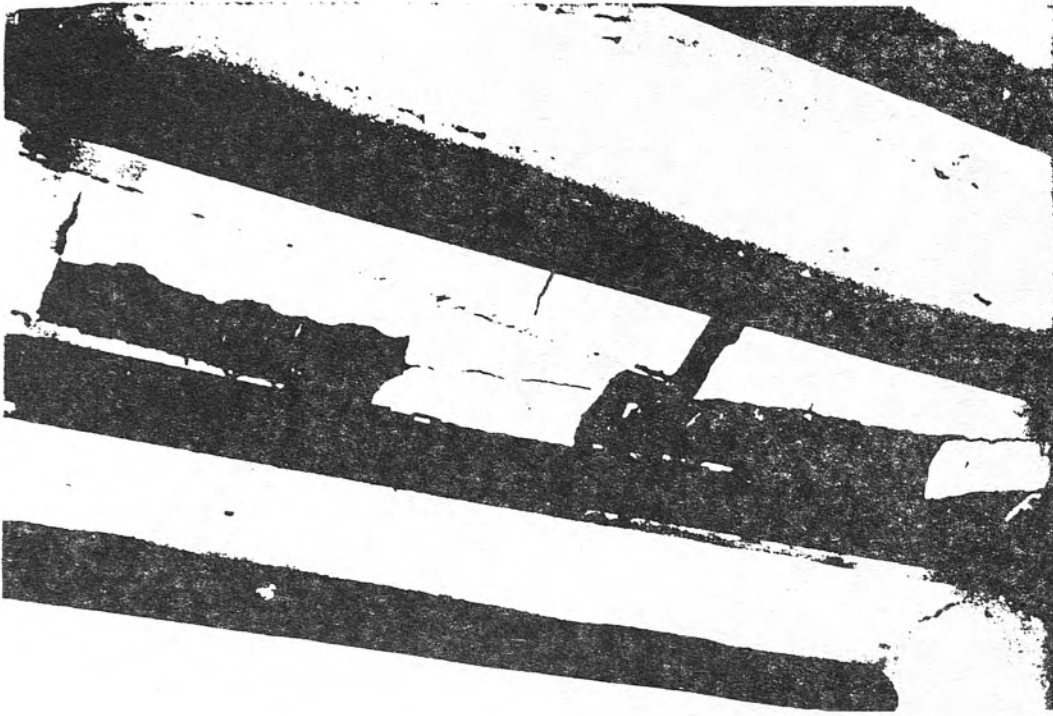

Una imatge
val per mil paraules...

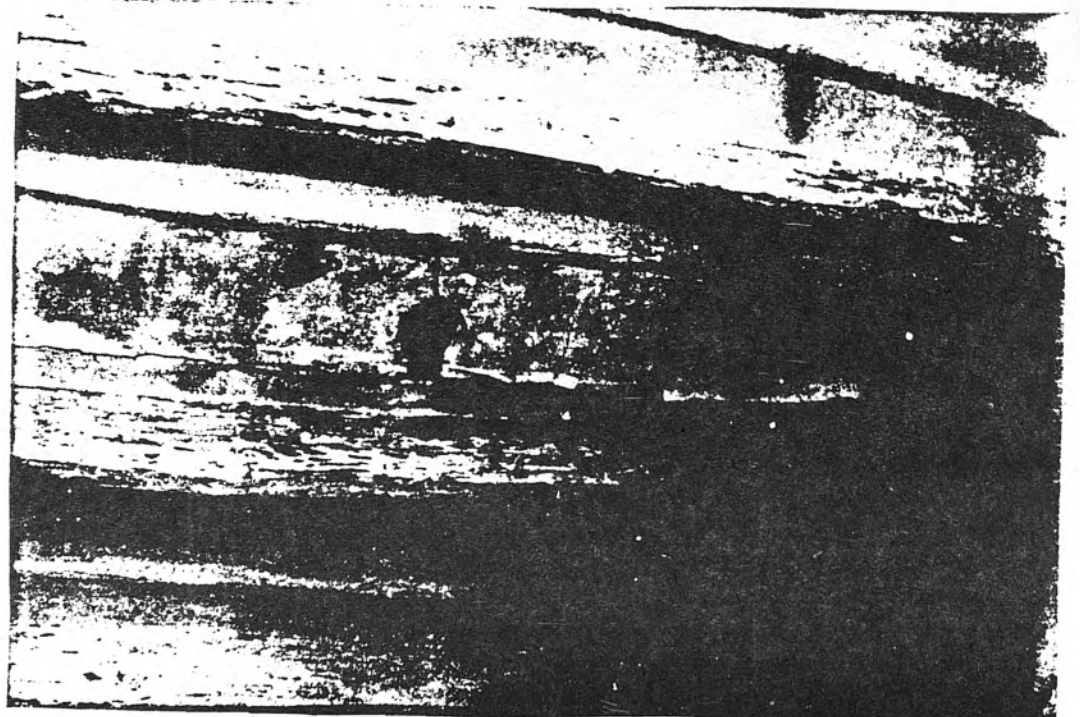

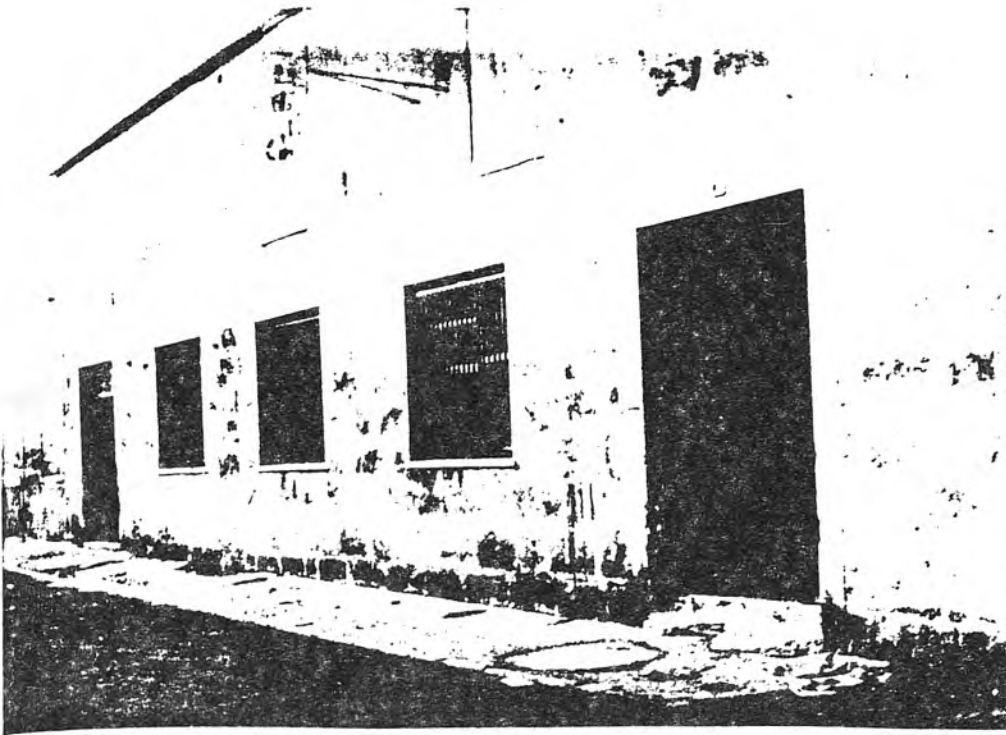
Teulada
de l'Església

Sotil
de la Rectoria

El Centro, una de les obres de més envergadura que hi ha a n'el poble, que va costar molta de suor i cargetades de pedra, avui es veu dins un estat d'abandono.

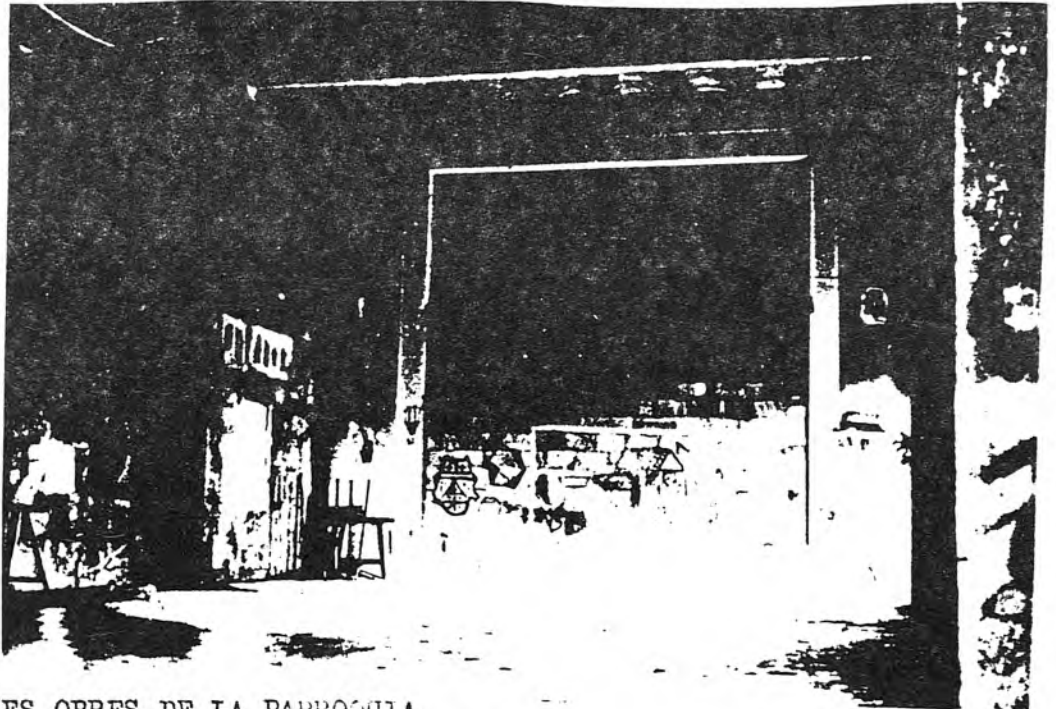
Les portes caigueren, els vidres es romperen, les persianes quedaren obertes per sempre...

Ha estat obert a la pluja i a n'el vent...

Ja que no hi podem fer res, els al.lots l'han convertit en el seu lloc de joc i si no ha caigut per les pilotades que ha rebut, vol dir que, ara com ara, ja no caurà.

Quan ha estat necessari, s'ha netejat per fer-hi distintes mostres.

Mentres tant, l'Associació ha fet les millors de posar l'electricitat i enrajolar.

LES OBRES DE LA PARROQUIA

- TEULADA DE L'ESGLÉSIA
- TEULADA DE LA RECTORIA
- FER EL CENTRO UTIL

Aquestes són les obres més urgents que volem dur a terme. Per això, demanem la col.laboració del poble:

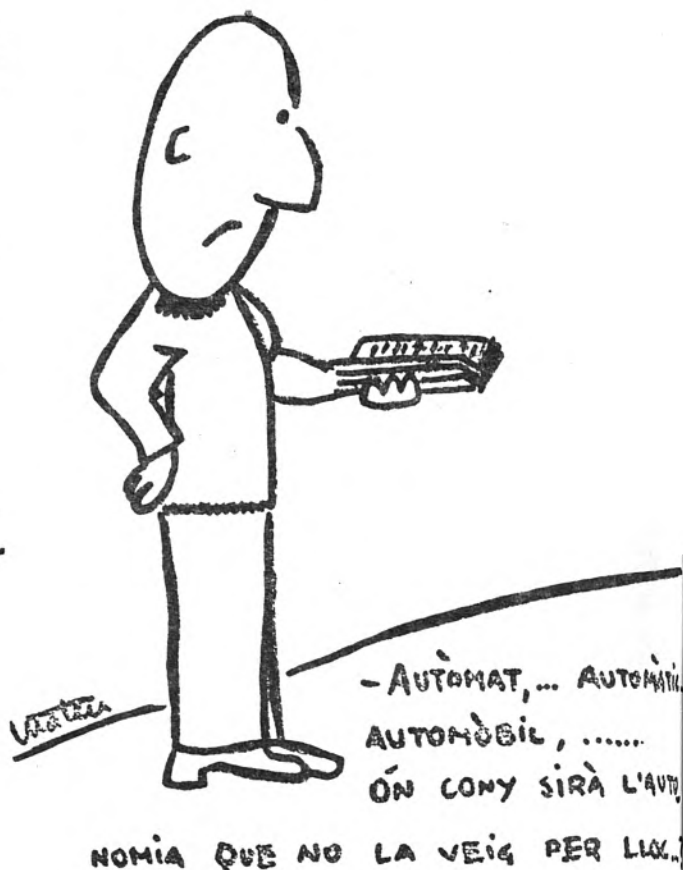
- Necessitam 100 persones que ens vulguin deixar sense interès 5.000 pts. o més i que noltros ens comprometem a tornar.
- Necessitam persones que a l'hora de necessiar-les, vulguin contribuir desinteressadament amb el seu treball o aportant el camió o tractor per fer viatges.
- Necessitam que tot el poble contribueixi, participant a les rifes (una per St. Domingo), a les col.lectes (la de St. Domingo), a les comèdies (per Nadal) i a la mostra de regalos (per la Fira), que entre altres coses s'aniran organitzant.

A l'hora de publicar aquestes retxes, ja són molts els donatius que s'han rebut, com també persones que s'han posat disponibles per ajudar, lo que ens anima a seguir endavant.

Racó per a la poesia

per C.B.B.

UN PAISATGE qualsevol
Aqueixa soletat em fa sentir la llibertat
de l'home que
no necessita paraules...
el vent, al meu costat, fa carícies a la
imatge quasi
tendre del meu cos...
i, tancant els ulls, puc imaginar-me mil
ombres confuses
que dibuixen silencis i em parlen de por...
Les roques musties, seques per la vivesa
del temps...
la mar, esbravada, conjuga amb l'aigua i
el cel
dibuixos cansats de formes massa lliures
que cerquen un poc de força i anhel...
i el sol, dalt la muntanya,
amagant-se poc a poc...
mostrant l'esquena al paisatge
i, oblidant-se un poc del mar...
va donant un color angoixat
mig ombra, mig emboirat...
I, és la nit que arriba tímidament...
Jo baix els ulls, veig les coses prendre
un altre color
i el que abans era blanc, ara torna, de sobte
negror...

A la revista passada, número 7, varem cometre un error dins l'apartat dedicat a la CULTURA. L'article titulat "LA NOSTRA LLENGUA I LA POESIA" signat per C.B.B., tocava dir "LA NOSTRA LLENGUA I LA PREMSA", demanam disculpes per aquest error.

Nota de la Redacció: Les opinions expressades en els articles i col.laboracions publicades dins aquest butlletí, manifesten la forma de pensar dels seus autors, però no necessàriament la dels que en ell treballen.

Així mateix, feim saber que en aquest butlletí hi ha un ESPAI OBERT perquè els lectors puguin expressar la seva opinió.

La Redacció respectarà la llengua en què siguin escrits els articles o col.laboracions

LLORITÀ EXPRESSA LA TEVA OPINIÓ !!!

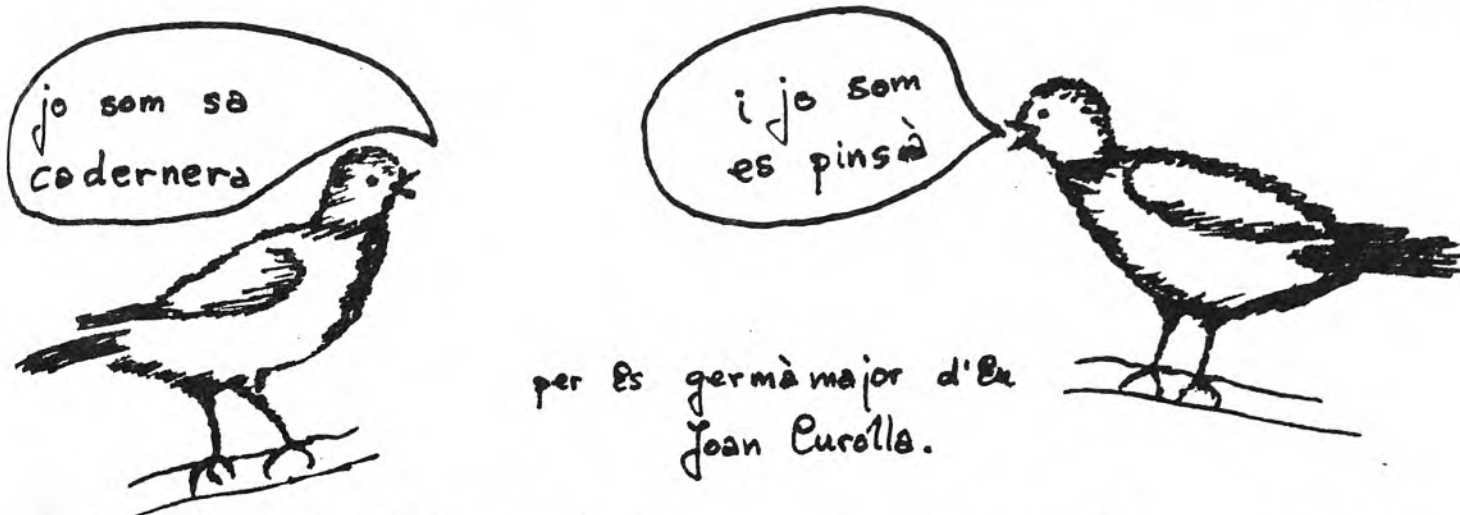
COL.LABORADORS HO SOM TOTS !!!

Tots els que vulgueu ajudar econòmicament a la revista ho podeu fer de la següent manera:

a) Depòsitant els doblers a la Llibreta d'Estalvi nº 769-41 de "La Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvis".

b) depositant els doblers a la Rectoria. Cada número costa aproximadament unes 50 pts

CONVERSA ENTRE SA CADARNERA I ES PINSA

El que va escoltar l'amo en Joan Curolle que de casualitat es trobava davall el ramatge d'es Pi Gros, d'una conversa que tingueren una CADARNERA i un PINSA que sestaven damunt ses branques:

CADARNERA.- S'altre dia passava per damunt sa Plaça del poble i vaig veure que estava endiumenjada en banderes.

PINSA.- I què feies per allà?

CADARNERA.- Vaig anar-hi a fer una volta perquè em digueren que havien fet una voravia nova i volia veure-la.

PINSA.- I per veure una voravia anares LA es poble?. Què era molt important que anassis a veurela?

CADARNERA.- No!, Ca!, però saps que passa?

PINSA.- Què passa?

CADARNERA.- Idò jo t'ho diré. Baixant per sa carretera que va a Ciutat, allà a on un temps hi havia es Magatzem de Ca'n Ninahi han fet una casa molt alta i, clar, quan fan una casa nova, en es seu voltant hi solen fer una voravia perquè fassi més maco, i allà també li feren; però passava que sa casa que ve després, que crec que és sa de Ca'n Reus, ja en tenia una de feta, i tu saps que sa carretera que va a Palma fins a es "Comellà d'en Miralles" fa cap avall. Però quan a Ca'n Nina feren sa voravia no tingueren en compte aquest desnivell i a sa unió amb sa voravia de Ca'n Reus feia un escaló molt pronunciat.

PINSA.- I això és tot?

CADARNERA.- No, encara hi ha més coses.

PINSA.- Idò, vengà, diguem-ho.

CADARNERA.- Res, que s'Ajuntament va donar s'ordre que allò no estava bé.

PINSA.- I què va passar?

CADARNERA.- Que la desferen.

PINSA.- I ara està desfeta?

CADARNERA.- No...

PINSA.- Idò, com està?

CADARNERA.- La tornaren fer com abans, amb escaló.

PINSA.- I per això feres es viatge d'anar a es poble?

CADARNERA.- Sí. Perquè vaig mirar es desnivell que feia per si cap dia hi pas per damunt, anar viva a caure de folondres. I així, ara tu ja ho saps i també podràs anar viu.

PINSA.- Bé, però, encara no m'has dit perquè sa Plaça estava endiumenjada?

CADARNERA.- Ah...! I és vera. Crec que era degut a sa festa de Sant Joan.

PINSA.- Segur, clar, devia esser això. I n'hi havia per totes ses cases?

CADARNERA.- De què?

PINSA.- De banderes.

CADARNERA.- No, només a s'Ajuntament i a sa Cambra Agrària. Però, saps què passava?

PINSA.- Què?

CADARNERA.- Que a s'Ajuntament n'hi havia dues i a sa Cambra Agrària només n'hi havia una.

PINSA.- I per què deu esser això que a un lloc n'hi posen dues i a s'altre només n'hi posen una?

CADARNERA.- Allà on n'hi ha dues sé per què però allà on n'hi ha una no ho sé.

PINSA.- I com eren?

CADARNERA.- Ses dues de s'Ajuntament una era sa d'Espanya i s'altra sa des poble; sa de sa Cambra Agrària era sa d'Espanya.

PINSA.- I tu que hi trobes a això.

CADARNERA.- Jo crec que a sa Cambra Agrària a partir d'ara també hi posaran sa des nostre poble, o no n'hi posaran de cap classe, que crec que seria millor.

PINSA.- I què més veres pes poble?

CADARNERA.- Vaig veure a es nou Secretari de s'Ajuntament i vaig estar contenta quan vaig saber que no només xerrava es castellà. Això és un gran esdeveniment perquè des de fa moltíssims d'anys sempre l'havíem tingut foraster. A més, és jove i pareix que vol esser molt democràtic i en ganes de fer feina. Manco mal!

PINSA.- I es mes que ve que no són ses festes de Sant Domingo?.

CADARNERA.- Sí i m'han dit que enguany no les duen cap entitat des poble; i ja he sentit comentaris de que enguany no seran tan sonades com aquests anys passats; però ja ho veurem en esser-hi.

PINSA.- I qui és o qui són es que les duen?

CADARNERA.- Pensa, m'han dit que son quatre jovenots. I ja et pots imaginar quines festes podran esser. Les duen, si no m'equivoc es fill de na Margarida Brines, es fill d'en Pedro Xiu, es fill d'en Miquel Lluca i es fill d'en Toni Mandau, ja me diràs!.

PINSA.- Bé, s'ha fet hora d'anar a menjar qualche pinyó, perquè de tant de xerrar tenc es ventrell més buit que on escolanet a Russia.

CADARNERA.- Idè, seps que, jo també hi vendré i ja veurem es mes que ve que hi haurà pes poble.

En aquesta conversa l'ha escrita es germà major de l'amo en Joan Curolia (que com sabeu són dos germans) i ens ha dit que ningú ho agafi a males ja que sols és una conversa com les moltes que es fan pes nostre poble cada dia. Dit en paraules més conegudes seria allò de dur a nivell de conversa escrita normal, allò que a nivell de poble ho és.

RAÇÓ per a la LECTURA

per. E.B.B.

Es aquest un nou recó dins la nostra revista, un recó que pot arribar a esser important i tenir interès per a tots els amants de la lectura. Intentaré donar una visió de llibres que crec que actualment poden tenir uns vertaders missatges referits als problemes actuals de la societat i la cultura en què vivim. Intentaré, també, dins tot el possible, prendre una actitud objectiva i informar només dels trets més essencials de l'obra que mencioni i donar a conèixer un poc més d'aprop l'activitat literària dels nostres dies i la nostra societat.

Per començar a donar vida a aquest "racó", vull referir-me a l'obra d'en Jaume Santandreu titulada "CAMÍ DE COIX". Crec cert que molts ja l'hauran tinguda en les mans i l'hauran llegida; pels altres, pels que no la coneixen, diré que és l'obra d'un sacerdot mallorquí, nascut a Manacor, missioner a terres d'Amèrica, treballador en el ram de l'hosteleria i, actualment, home preocupat i lluitador incansable pels problemes del marginat.

L'obra ve a esser el reflecte, en part, de les seves vivències amb els marginats i de la seva experiència; posa en la persona del protagonista les inquietuds de l'home d'avui, donant-li la imatge de la imprecisió, del desequilibri, l'angoixa, l'esperança, la fe..., el personatge adopta una psicologia molt complexa, però, respón molt bé a la problemàtica actual.

L'èxit i l'acceptació de la novel·la parla per a sí mateixa, cinc mil exemplars... L'autor ens diu que la seva meta com a escriptor és cercar la comunió de les persones, creant bellesa i formant consciència de poble... i podem nosaltres afegir que ha aconseguit amb l'obra reflectar i encertar aquesta idea al llarg de tota la seva obra. Des d'aquí la més sincera enhorabona.

COL·LABOREN EN AQUESTA EDICIÓ:

Es Forn de SA PLAÇA

Es Forn NOU

Comestibles JAUME

Comestibles CATALINA MUNAR

Comestibles CA'N DAVIU

Comestibles FERRER

BANC DE BILBAO

BANCA MARCH.

Bar CA NA PERICA

Bar CA'N PUXET

Bar ES POU

S'ESTANC

MERCERIA JESÚS

Foto-Cinema SET-ART.C/ Major, 14 Sineu

LA PRIMAVERA. Tenda de Robes.

Piensos SAN ISIDRO

Piensos HENS. Distribuïdor Miquel Coll

FARMACIA.Ldo. Gaspar Llopis

TOCINERIA. Andrés Pol

TALLER MECÁNICO. Rafael Gelabert Ferriol

C/ Zornoza,9 Sineu. Tlf. 52 00 44

COL-LABORACIONS

L' Eurocomunisme i (IV)

per Felip Munar.

Més que un canvi de noms és un cercar reformes. Les seues característiques són la independència de Marx i l'admissió d'un pluralisme. Però aquest pluralisme no va més allà dels límits socialistes. Democràcia popular, nou nom per a la dictadura comunista.

El règim soviètic i els països comunistes de l'est han canviat el seu tradicional nom de Dictadura del Proletariat pel més atractiu de democràcia popular. Tot això sense cap canvi de conducta. És una solució semàntica, fàcil i còmoda, característica dels règims totalitaris de la dreta o esquerra.

L'Eurocomunisme desitja oferir més que un senzill canvi de noms i intenta obrir el camí cap al reformisme. Es tracta de saber fins a on pot arribar aquest reformisme dins el sistema. ¿Es pot garantir al poble que disfrutará de democràcia real, fonamentada en el reconeixement dels drets i llibertats de tots els ciutadans i dels diversos grups socials?

Dos són els punts principals d'aquesta corrent reformista. En primer lloc la independència dels partits comunistes en relació amb la Unió Soviètica. Durant l'era de n'Stalin existí el Komentern (La Internacional Comunista), de la qual es va servir el partit bolxevique rus per subordinar als altres partits comunistes del món, que varen ser senzills satèlits que enrevoltaven el partit bolxevique i els seus interessos.

Després de la Segona Guerra Mundial ens trobam amb uns partits comunistes de l'Est que estan sotmesos als desigms de Moscú. Segons l'actual doctrina de Bresnev l'exercit soviètic té el dret d'intervenir en aquests països comunistes de l'Est quantes vegades estigui en perill un govern comunista que sigui fidel a Moscú. Aquests formen la zona d'influència reservada a Rússia, i aquí hi caben poques o cap possibilitats d'independència.

Fora d'aquesta àrea geogràfica, fou en Tito el primer en proclamar la seua independència en relació a Moscú. De fet Iugoslàvia no forma part del bloc soviètic i ha seguit una política internacional i interna independent.

Després es produí l'escisió entre Moscú i Pekín, que ha esdevingut en un antagonisme entre aquestes grans potències. En aquests moments

inclús el partit francès, tradicionalment fidelíssim a les consignes de Moscú, s'està permetint el luxe d'esqueixar brots d'independència i de condemnar certes polítiques soviètiques. El partit comunista italià ha estat més independent que el francès, sobretot després de la mort de Togliatti.

El segon punt d'aquest reformisme es dirigeix a oferir a l'home actual una democràcia o pluralisme en lloc de la forma monolítica fonamentada en el partit únic marxiste-leninista. Per indicar aquesta nova direcció el partit comunista francès ha eliminat l'expressió "dictadura del proletariat" en el XXII Congrés del Partit (1976). La raó l'explicà el mateix Marchais: "Ens trobam a 1976... El partit comunista no està congelat. No és dogmàtic. Sap adaptar-se a les condicions del temps. Avui la paraula "dictadura" no correspon el que nosaltres volem. Existeix una significació insuportable, contrària a les nostres aspiracions..." Amb això ens volia dir que s'agafa una terminologia corrent entre els partits que segeixen el model soviètic.

S'ha suprimit la paraula, però, ¿s'ha amortiguat l'ambició de conquerir el poder per imposar la dictadura i guardar les llibertats i drets de les persones i col·lectivitats que formen el nucli central de l'actual civilització?

Ehcara que ens fixem amb els intel·lectuals escriptors comunistes que critiquen els règims comunistes actuals, per tractar-se de tiranies i defensen el que diuen pluralisme (com per exemple en Garaudy, expulsat del partit comunista francès o en Lombardo-Radice, o en Schaff i en Kolaxowsky, etc.), encara que ens fixem amb ells, no veiem que defensen una democràcia tal com s'entén a Occident. Defensen una major llibertat de pensament, una autonomia de les organitzacions sindicals fins i tot de pluralisme polític. Però es tracta d'un pluralisme dins el sistema socialista o pluralismes de partits socialistes? No coneixem cap comunista que xerri de pluralisme per respectar l'existència i l'acció dels partits que no combreguen amb el socialisme, és a dir, de democràcia tal com existeix avui en Europa. L'esmentat eurocomunisme no va més de les fronteres del socialisme, ni tan sols en escriptors com en Garaudy que és el més contrari i crític de tots els règims i partits comunistes.

Els comunistes demanen llibertat sindical de partits, de pensament i expressió, d'acció

i propaganda revolucionàries, però és en els països capitalistes i mentre estan enmig d'Estats no comunistes. En el moment en què es posa en el poder, elimina totes aquestes llibertats que qualifica de burgeses i imposen la dictadura d'avui, que per raons semàntiques denominen democràcia popular.

(Mateixa Bibliografia)

Un Retardat Romàntic

per E.B.B.

M'asusta aquest anar i venir amb tanta pressa, d'un lloc a l'altre, sempre controlat pel temps i el moviment insistent del rellotge. M'asusta aquesta progressiva evolució a tots els camps, aquest embalatge de ciència, de renous i de fums. Semblem com a petites computadores sempre pensant com millor i més aviat aprofitar el darrer grapat de minuts de cada dia amb l'única ambició d'arribar més enfora i assegurar-nos uns duros a fi i final de mes, aquella contínua i accelerada ànsia de consumir el temps i treure, al màxim, el profit i el rendiment del treball ofegant les hores i la vida.

Tenc por, és veritat, de deixar passar tota la dolçor amagada de la meua existència, de deixar passar el perfum d'una flor, el cant d'un aucell, la tendra mirada d'un nin, la vinguda de la primavera, la fosca de la nit i la llum del dia, tenc por de consumir-me, poc a poc, sense adonar-m'en, i encadenar-me a la societat del consum que no té més veritat que l'ambició i més vida que un grapat d'il·lusions quasi musties. No, encara avui, com a un romàntic retardat, vull deixar a un costat tantes ambicions que no són més que "demà" i sonen enfora i assegurar-me la joiosa felicitat de l'avui, és el que realment tenc i em disposa. Deixaré que continuïn cridant els renous i ofegant els fums... dominant els diners i morint-se, poc a poc, dins la vida mateixa, molta de gent...

Diàlegs dins les fosques del no-res. (I)

per Felip Munar.

- Què fas?
-No res. Estic a les fosques. No hi veig.
-Però què fas aquí tot sol, vine a la claror.
-Es igual, tanmateix no hi veuré res. Aquí em consola que el meu voltant és negre, com

jo mateix, com tu, com tots.

-Perdona, però jo tinc els ulls ben oberts i veig tot el que m'entrevolta, et veig a tu mustif com una òliba que canta sense deixar-se veure...

-Què gràcies ets! Vull dir que em fan rialles aquestes perspectives fonamentades amb la falsedat dels sentis i la ment manipulada per tants d'objectes i idees. Em ja gràcia que em diguis que estàs a la claror i que hi vegis. I em fa gràcia perquè sé que ho dius inconscientement, però en el fons em fa molta pena, tanta que es perd dins la fosca trossejada del no-res i torn quedà cec.

-No t'entenc. Semble que no estiguis bé del cap. Jo et deia que no pensassis tant, que no et tancassis tantes hores tosol, mirant un punt indeterminat, amb els ulls oberts. Inclòs em vaig fixar que allargat dins el llit tenies els ulls oberts, mirant el sostres. Et despediren de la feina perquè "tot ho feries malament, perquè sempre estaves a la llunà; i ja ho veus, encara no has baixat.

¿I aquelles il·lusions en vers al futur?

¿I aquella ml·lota tan bonica que coneixeres i tan enamorat com deies que estaves? ¿Què t'han fet? Tenc por de tu, ets diferent a tots, estrany. ¿Què t'han fet amic meu? Conta'm-ho.

-Vols que et doni xifres exactes, vols concretar, vols deixar el llenguatge generós per fer d'ell un medi. Estic a les fosques i no veig la teua crueldat, la vostra fam de carn humana, de paupar-la, de fer-la bussins. No faig res perquè m'he fet la idea de que som mort, de que som un esperit pensant enmig de caramuls nombrosos de gent.

Sé que en el fons tens un profund egoisme de cap a jo, que t'agradaria descarregar la teua rialla burlona damunt aquest pobre desgraciat que no sap el que fa. T'agradaria fer-ho, com tots els que diuen que estan a la claror i ni tan sols us sabeu mirar a la cara, ni us coneixeu i us menyspreau.

(CONTINUARÀ, per la fosca i de cap el no-res)

L'ENSENYANÇA

per E.B.B.

Es curiós veure escrites al diari frases com aqueixes:

"No se encuentra plaza en las escuelas estatales"...

"Los colegios privados aumentan el precio de las matriculas"...

"Un número elevadísimo de maestros sin trabajo"...

Tot això pareix esser un trencacaps on manquen peces, se'n amaguen, se'n trenquen... on no hi ha ni organització, ni ordre, ni concert. Tot fa pensar amb l'única possibilitat, per dir qualsevol cosa, d'inestabilitat i mala política de l'Educació a nivell de l'Estat Espanyol. Més que mala organització, crec que s'ha arribat a un punt d'indiferència on ja la veu forta no espanta i on les repercussions estan al marge. Xerrar de la situació actual de l'Educació ens du a plantejar-nos problemàtiques a nivell bàsic, no referint-se ja a la persona del nin ni a l'educació que rep, sinó que, cal enllestir les conseqüències des d'àmbits anteriors, el mestre (sont de veritat vocació? els seus mètodes són actuals? la seva pedagogia és coherent i responsable?)... els estudis de Magisteri (responen a les necessitats dels nins? els programes d'ensenyança estan actualitzats i són eficients? els mateixos professors són responsables i estan ben preparats? les assignatures tenen una pràctica real i coherent amb el món de l'escola?)... l'Administració (funciona amb normalitat, justícia i responsabilitat? s'adapta, amb respostes, de les necessitats de les escoles?)... les Escoles (són habitables? tenen els professors necessaris? el nombre de nins per aula és el que pertoca? tenen el material bàsic i necessari?)... etc. etc. etc.

No es comprén com hi ha tants de mestres aturats, amb ganes de fer feina, i tants d'al.lots sense escolaritzar; no es comprén com un país que es gasta tants i tants de milions en armes pugui estar tant indiferent per l'Educació i Cultura dels seus membres que, al cap i a la fi, són l'essència del seu futur; no es comprén com un país que es qualifica de "democràtic" subvencioni les escoles privades i s'en desentengui dels greus problemes que pateix l'escola estatal; i referint-se més concretament a les Balears, no es comprén com un poble amb una cultura i una llengua tan importants i propis, discuteixi i assumeixi problemàtiques de tipu lingüístic quan s'haurien d'arrelar i ampliar totes les possibilitats per donar vida a allò que fins ara estava re-

primit... La veritat és que la postura de l'Administració és incomprensible, de cada any hi ha manco places pels nins; les places pels mestres segueixen, més o manco, essent les mateixes... i, el problema s'agreuja, i, amb més força cada dia. L'única que se'n aprofita d'això és l'escola privada que fa i desfà al seu gust, on els nins es van acaramellant en aules de quaranta i fins i tot cinquanta al.lots, i, on l'ensenyança més que una responsabilitat és un negoci. Amb això no vull ferir a cap institució en especial, xerr, en criteris generals.. Tothom pot esser lliure de triar una escola o l'altra... el que no és just és que famílies que no poden pagar no tinguin, com a ciutadans el dret d'assegurar-se l'ensenyança dels seus fillssense haver de fer miracles amb la seva economia.

Crec que el problema és molt greu i molt ampli, es podria parlar amb més profunditat i ben segur que sorgirien mil i un problemes més dins l'àmbit educatiu. Jo, amb aquest petit article, intent només inquietar un poc en aquest respecte i demanar als que de veres sentim la necessitat de renovar l'Escola i intentar, almanco, sol.lucionar els seus greus problemes, no quedem amb la boca tancada i amb les mans travades ANIM!!!

LAS DROGAS

per R.M.

La modalidad más usual del consumo de los derivados de la cannabis, es mediante la inhalación de su humo, por medio de cigarrillos "porros" o en pipas. Este consumo se realiza bien puro, de aquellas sustancias de menor potencia, o mezclada con tabaco u otras sustancias similares, para las de mayor actividad; sin embargo, también se pueden preparar mezclas para ser bebidas e, incluso, comidas.

Generalmente, el consumo de hachís o marihuana, está ligado a actos de sociabilidad, ya que para su consumo se sigue una especie de rito que le da al hecho una aperiencia social y de confraternidad característica. Así, se suelen reunir varios jóvenes en un grupo, compartiendo todos el mismo cigarrillo o pipa; en un momento determinado, alguien se pone a hablar de sus impresiones, sus sensaciones o visiones, mientras los demás le escuchan (al primero se le denomina "rollista" y a los demás "quedones") Al poco, cada uno expresa las suyas, de forma que todos y cada uno viven y sienten las sensaciones de los demás.

En cuanto a los efectos producidos por estas sustancias, se puede decir que son muy variados, dependiendo de la potencia del alucinó-

geno, su pureza y cantidad. Igualmente, también hay que tener en cuenta el medio en que se consume y la psiquis del que lo hace, puesto que puede diferir de si se realiza en solitario (suele ser contraproducente, si no se tiene experiencia) o en grupo; también depende del estado psíquico del que las consume, pues mientras que a algunos individuos puede acarrearles diversos problemas y trastornos, "tener un mal viaje", por no encontrarse en un marco adecuado o por presentar alguna anomalía o tara psíquica que pueda serle contraproducente, otros pueden disfrutar de sus sensaciones sin problemas de ningún tipo.

La duración de sus efectos puede durar entre quince minutos y varias horas, dependiendo principalmente de la sustancia, cantidad y pureza de la misma. De un modo general, se puede decir que se experimenta una sensación de bienestar, de euforia y de embriaguez. El fumador parece percibir los sonidos, colores y objetos con mayor nitidez. Psíquicamente siente una sensación de sosiego y de tranquilidad, a la vez que un aumento en la percepción de los sentidos: todo parece verlo mejor, percibe detalles y formas que anteriormente no había observado. Encuentra mayor facilidad en el habla, o en el pensamiento y una intensificación de las vivencias erótico-sexuales que le hacen sobrevalorarse. En este sentido, parece ser que la cannabis produce una impresión de mayor sociabilidad y libera todas las trabas psicológicas. El pensamiento es onírico, siendo frecuentes las ilusiones (interpretación errónea de una sensación existente) y raras las alucinaciones (interpretación errónea de algo que no existe). De una forma más gráfica y expresiva, se puede decir que las sensaciones son muy similares a las de una embriaguez alcohólica.

Estas, de una forma muy generalizada, son las sensaciones que experimentan todos aquellos que consumen algún derivado de la cannabis, de forma esporádica y en pequeñas dosis, dentro del ambiente propicio y sin problemas de ningún tipo. Sin embargo, en el habitual, con el uso frecuente y crónico del estupefaciente, se produce una disminución de la actividad, tanto física como psíquica, con indiferencia, desgarro y desapego de la realidad en que vive. Con el tiempo se llega a producir una falta de memoria y de atención, tornándose descuidados y, en palabras de su propia ideología, "pasa de todo"; incluso, llega un momento en que una de las características más acusadas en el consumo de esta droga, como es su sociabilidad, va desapareciendo.

En cuanto a los efectos nocivos para el organismo cabe destacar: inapetencia, cefaleas (dolor de cabeza), conjuntivitis, palpitaciones intensa ansiedad, náuseas, vómitos y molestias

abdominales; también, en algunos casos, se pueden dar alucinaciones, con pérdida de la noción del tiempo y del espacio. Así mismo, se ha hablado de lesiones cerebrales (predisposición a la esquizofrenia) e, incluso, anomalías cromosómicas, aunque en este último no existe unanimidad de criterios entre los científicos y expertos en el tema. Lo verdaderamente cierto es que el consumo habitual y excesivo de estas sustancias produce un estado de embriaguez crónica, muy similares a la de la embriaguez etílica, y que, en individuos débiles o de temperamento inestable, pueden producir psicosis o complicaciones psicológicas de otro tipo.

Aunque los derivados de la cannabis tienen la facultad de no producir dependencia física, en los consumidores habituales se presenta cierta dependencia psicológica, respecto de los efectos de los estupefacientes, por lo que existe el deseo, aunque no imperioso y vehemente, característico de otras sustancias, de seguir consumiéndolos. Así mismo, tampoco se presentan fenómenos de tolerancia y abstinencia.

España, tradicionalmente, ha sido un país consumidor de la variedad llamada GRIFA, principalmente por su proximidad a los países del Magreb y por la cantidad de individuos que han pasado por allí (soldados, militares, funcionarios), que habiéndola probado (kif o grifa), la introdujeron posteriormente en la Península. Sin embargo, no se le dió demasiada importancia hasta que su consumo se generalizó entre los jóvenes de todas las clases sociales.

(CONTINUARA)

La Moral sexual

per Joan Jaume.

Ja al llarg de la història ens trobam que una de les coses més perseguides i reprimides per les diferents religions i poders públics és la concèrrent a la sexualitat. Però al que es tracta aquí no és de fer una història del tema en sí, sinó d'intentar analitzar el que és el problema en el nostre país.

Podiem començar, per exemple, dient que degut a les ensenyances rebudes pels nostres pares, nuls les majories dels casos, dels col·legis i escoles, poques, i de l'església repleta d'una càrrega desfesada, reprimida, masclisme i intímament lligada als seus propis interessos, ens hem trobat que la realitat era molt distinta.

No voldria caure erròniament en comparacions, però és un fet que països més avançats tècnica i culturalment, ens duen un avanç abismal en allò que es refereix a la moral sexual i a la sexualitat en sí, i accepten el fet natural com a natural que és sense caure en falsos egoïsmes ni hipocrasies mal dissimulades.

És a la dona a la qual li ha tocat la part més dura tantes vegades víctima de santes morals ha acceptat el masclisme com a una realitat irreversible. El masclisme que per propis mèrits s'ha convertit en el principal protagonista de la parella, del qual l'home es serveix per assumir una actitud de superioritat mentre la dona, al mateix temps, li serveix de refugi per excusar les seves frustracions.

(1) Quant a la virtut d'una dona no serveix sinó per guardar les apariències. La resistència d'una dona no es prova de la seva virtut, sinó, tal vegada, un signe de debilitat. Si les dones fossin enterament sinceres amb elles mateixes la gran majoria d'elles confessaria que el seu impuls és el cedir, si resisteixen tan sols és degut al temor.

La societat actual tendeix a caminar cap a la lliberació de les persones encara que hi hagi intents reaccionaris de certes persones, i la lliberació és la que ens durà a aconseguir l'autorealització personal.

(1) PAUL L. WELLMAN, "The Female"

El dia que no va arribar
mai a sortir

per Felip Muner.

Era de nit. Les estrelles brillaven i reien xispes d'esplendor. Sota els arbres, banyats per la lluentor d'una claror amortiguada de la lluna, i damunt l'herba que s'aixecava amb les ungles de cap el cel, uns joves realitzaven el suprem acte de l'amor. Pareixien tranquils, com si no els importàs el moment immediatament següent, com si volguessin fer de l'amor un moment etern. Embriagats d'unes paraules que ja mai veurien la llum, d'uns sentiments que desapareixerien com la pols empe-sa pel vendaval en arribar la claror, havien perdut la noció del temps i del espai.

Un nin tendre, amb els ulls oberts com dues bolles de neu, la boca tombada cap a un costat i les mans entrecreuades, els mirava silenciosament. La profunditat i transparència de la seua mirada imposava ordre, serietat, disciplina, però enrevoltada d'una tolerància i transigència que cap humà podia imaginar.

Ells seguien. Seguien devorant la carn adorada, seguien rebent les rapinyades de l'herba que s'ofegava dins la impotència i silenci. I l'arbre esperonejava els seus darrers alens d'energia dins l'aparent tranquil·litat de la nit.

Tenien la boca seca, les mans seques, el cos sec. Els ulls vidriosos no es gosaven tancar per por a no tornar-se obrir mai més. Acabaven les forces i el temps va començar a seguir, altra volta, per ells. Plens de sang negra es desquartitzaven uns amb els altres i l'herba s'havia convertit en un bosc de mans ennegrides, arruades, amb les venes que sobresortien de la carn seca i eixuta i els dits amb les ungles enormement llargues i puntigudes, tombats de cap a terra.

I el nin tendre el seguia mirant tan impassiu com abans, com sempre. Tan sols quedava aquest redolest per devorar i s'estava consumint.

La lluna s'anava apagant com un tros de fromatge que es derreteix i les estrelles de-

ixaren de brillar.

El sol ja no sortiria mai més. ¿Aqui havia de fer claror? ¿A qui havia de mostrar un desert redó? No calia sortir.

El nin tendre va aixecar les mans i va desaparèixer, com la cendra blanquinosa, de cap un lloc que li deien "cel" i no va tornar a baixar pus. No hi havia motiu.

No hi havia ningú i la soletat s'havia imposat eternament dins el no-res. Ja mai més va tornar la claror que, generosament, apareixia i ningú mai la va apreciar. Les tenebres varen esser imposades pels mateixos destructors de l'amor i la vida i el dia ja no va sortir.

BUTLLETÍ INFORMATIU

C/ La Fuente, 2

Nº 8 i 9 JULIOL-AGOST DEL 1980

Director: Pau Bibiloni Jaume

COL.LABORADORS: Joan Jaume Ramis. Joan Jaume Beltrán. Mateu Fiol Miquel Mulet, Antoni Niell Tomeu Picornell, Andreu Ramis. Felip Munar. Llorenç Vallcaneras. Llorenç Coll. Miquel Coll. Sebastià Amengual, Joana Bibiloni, C.B.B. R.M. Mn. Llorenç Vanrell.

La Mujer y la Geografía. per. D. Lluís Ferrà

De los 13 a los 18 años es com América Latina, en franco desarrollo

De los 19 a los 25 años es como Asia, mitad virgen y mitad explorada

De los 26 a los 36 años es como Africa, ardiente pero misteriosa

De los 36 a los 45 años es como Europa, destrozada pero interesante

De los 46 a los 55 años es como los EE.UU., pura técnica

De los 56 a los 65 años es como Rusia, puro cuento

De los 66 a los 70 años es como Australia, se sabe donde está pero nadie quiere ir

De los 70 en adelante es como la O.N.U., existe pero no actua

Prensa Forana

El diumenge dia 22 es reuní a Deià l'Associació de la Premsa Forana de Mallorca.

Els actes del dia començaren amb un homenatge a don Miquel Marqués, director del periòdic més antic de Mallorca (el "Soller") i a don Lluís Alemany, estudiós de la Premsa a Mallorca

Seguidament s'assistí a la inauguració d'una exposició dedicada al pintor Antoni Gelabet.

L'horabaixa es va reuní l'Associació en pla de treball, tractant-se molts de punts sobre la problemàtica i els resultats satisfactoris d'aquesta Associació. És important destacar el nombre d'exemplars i lectors de les revistes que formen tota la Premsa Forana; essent els exemplars mensuals de 42.600 i de 250.000 el de lectors.

Aquets actes vengueren a demostrar una vegada més l'unió existent entre totes les revistes que es publiquen als pobles de la nostra illa i que tenen uns problemes que en moltes ocasions son semblats. El més de setembre la Associació es reunirà al poble d'Alaró.

Quan l'Esport ha deixat d'esser-ho.

per Felip Munar.

Vaig somniar un home enmig de quatre parets forrades de punxes, que s'anaven estrenyent a poc a poc, sota la suor frada, els agigantats ulls, les mans tembloroses d'aquet mateix home. Dalt de l'habitació, crits; estirades, rapiñades i dotbers, molts de papers d'això que diuen dotbers; no sé ben bé per què per tot hi havia dotbers i per què hi havia sang allà dalt. Però sobrava gent i n'hi havia que es remolcava dins la mateixa sang...

Tristes, però reals, sortides són els somnis que fotografien una acció, bé passada, bé futura, que els sentits no poren imaginar. Vol dria, ara ja, despertar-me d'aquest profund somni que no puc arribar a comprendre.

M'imagin els Estats Units organitzant unes Olimpíades i Rússia fent el consiguient boicot. M'imagin aquest "bocazas", de dents blanques, boca grossa, tal vegada exagerada, ulls enfonyats i selles tretes, demanant l'ús de la ràdio, demanat la puresa d'un esport, demanant sentit comú, que un país tan sols una vegada organitza aquesta competició que hauria d'esser símbol d'unió, d'amistat i confiança, i precisament han d'haver estat els russos que havien de girar l'esquena argumentant unes idees polítiques.

Vaja imaginació més fotudal! Llavors també pens amb les ovelles, clar! Les ovelles, sense gens de llana, amb el cap baix però amb les orelles dretes com dos canyons de qualsevol punt del Mediterrani que apunten damunt Mallorca. Les ovelles que no s'atreveixen a sortir de la guarda, ni tan sols a desviar-se. N'hi hauria qualquena que no voldria que la tonguessin, però no, però sí... és com allò de voler nadar i guardar la roba, quan ni tan sol se sap nadar, i la roba que es du és dels pellerinços que uns avions, tal volta venien del Vietnam, han tirat.

Kavors Rússia seria un perill per la pau mundial per haver mesclat l'esport amb la política -vendrà un dia, si ve, que els diccionaris, si encara n'hi ha, no faren distinció entre aquestes dues paraules, això si encara hi ha esport i política. La bandera roja seria un perill per haver organitzat un boicot seria condemnada i ultratjada i s'intentaria eliminar-la del panorama mundial. I que ho són de dolentons aquests russos! Crec que el que fa més rabi de tot és la seua paciència massoquista i criminal.

M'he aixecat fred, blanquinós i amb els nervis exaltats. M'he posat uns calçons curts, unes "paredes" i he anat a fer un poc de "footing"; això serà la meua olimpíada particular i, tal vegada, la més vertadera.

EXCLUSIVA

Com atravesà l'Atlàntic en Geroni Brines? VI

RUMBO A TRINIDAD

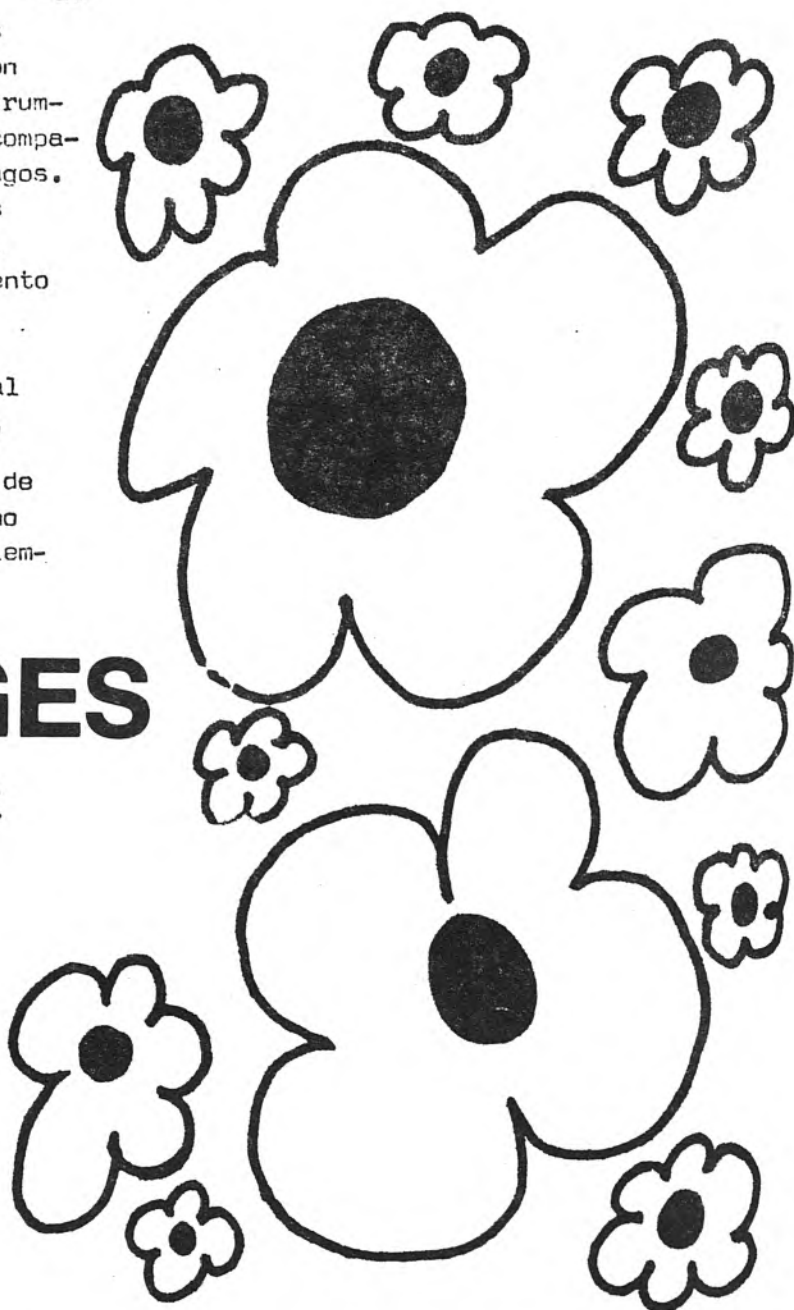
Llegó el día de la salida. Una vez autorizados para poder realizar el viaje, partimos la misma tarde en busca de nuevos paisajes. Pasamos la noche cerca de la costa, llegamos a la altura de la capital de la Guayana Holandesa, Panamaribo, las corrientes fueron contrarias esta noche y tuvimos que anclar cerca de la desembocadura de un río; a la mañana siguiente, intentando ganar tiempo nos acercamos a un barco que esperaba la subida de la marea, pero era tan fuerte la corriente que el viento no dejó dominar el timón y chocamos en pleno botavante. Recibimos ayudas del barco, nos tiraron una cuerda, pudimos acercarnos y recibir información sobre el lugar y los peligros que podríamos encontrar, en realidad los tripulantes se maravillaban al ver como aquel barquito desde España podía encontrarse en aguas cercanas a América. Pudimos reparar los daños sufridos y seguir el viaje hasta llegar a la Guayana inglesa. Seguimos perfilando las aguas costeras, los víveres iban escaseando, la armonía entre nosotros dejaba de estar presente, el carácter del capitán estaba resultando insoportable, él pensaba que los ingleses al llegar a la capital, Georgetown, pedirían explicaciones acerca de tal aventura; yo, sin miedo, tomé el mando y me puse a la cabeza de todo lo que pudiera ocurrir. Recibimos víveres y la anhelada visita al consulado de Venezuela. Se nos informó del peligro que tendríamos al proseguir el viaje, ya que podíamos ser conducidos al Dorado y en las circunstancias en que nos encontrábamos, entrar a formar parte en los campos de trabajo donde reinaban los malos tratos y las fiebres. Decidimos, siguiendo los consejos, pasar por Trinidad y conocer al cónsul español, recibimos, también, revistas venezolanas y 10 dólares.

Conocimos gente que con su cordial compañía nos alegraron y animaron a proseguir el viaje, aunque, conocimos también, a una pandilla de afeminados que no hicieron más que enfurecerme y sacarme de quicio.

Seguían las lluvias, las tormentas, los peligros, las corrientes,... conseguimos con mucho esfuerzo salir a flote y calcular el rumbo recto para llegar a Trinidad, siempre acompañados por noches nubladas y fuertes relámpagos. Al cabo de unos días, al clarear, divisamos una montaña, pero todo quedó en esperanzas, ya que, nos atacó un fuerte temporal de viento y agua que duró más de tres horas. Allí sí que rezaba el que nunca había ido a misa! Estábamos perdiendo las fuerzas, el temporal azotaba con más violencia de cada vez más, el fuerte silbido del viento parecía anunciar una catástrofe. Por la noche, después de recorrer muchas millas, llegamos al estrecho del Sur de Trinidad. A partir de aquí el tiempo fue amainando.

PERSONATGES

per. Llorenç Vallcanerès i
Antònia Regis.

REDACCIÓ.- Fa molts d'anys que fas de pagés?
MONSERRAT.- des de cinc, que guardava ovelles.

R.- Només has fet de pagés?

M.- Fa un parell d'anys que feia feina a una fàbrica de plantilles perxa sabates, però se'n va anar a baix i he hagut de tornar en es camp.

R.- Què t'agrada més, fer feina en es camp o a una fàbrica?

M.- M'agrada més fer feina en es camp.

R.- Qui et va ficar dins es cap s'idea de fer de pagés?

M.- Es meus pares.

R.- Quan penses retirarte des camp?

M.- Quan no em quedi altre remei.

R.- Quantes d'hores fas feina en es camp?

M.- De sol a sol.

R.- Quines eines o màquines empees per fer aquest tipu de feina?

M.- Sa xapeta, es galivans, sa xada, es tractor, s'arada, etc.

R.- Quants d'anys tens?

M.- Quaranta-nou

R.- Quin deport t'agrada més?

M.- Es futhol i sa caça.

R.- Du problemes es deport de sa caça?

M.- Molts. Sobretot ara.

R.- Què penses des Vedats? Perquè sé que tu ets un des caps d'un vedat.

M.- Pens que són molt problemàtics i si vols fer ses coses ben fetes et du molta de feina.

R.- Ets casat o fedrí?

M.- Som fedrí.

R.- Festeges?

M.- Un poc, perquè fa tants d'anys que ja no sé de què he de xerrar amb s'alilota.

R.- Monserrat, moltes de gràcies, i que passis un bon estiu.

M.- Igualment, gràcies

PÀGINA D'HUMOR *per Mateu Fiol.*

ACUDITS

Una pastoreta va amb un toro per un camí cantant, i se troba amb un senyor que li demana:

- Pastoreta, ¿on vas amb el toro?
- Doncs, a cobrir a la vaca.
- ¿I no podria anar-hi ton pare?
- No, senyor! té que ser el toro.

-Estic preocupat, quan tanc els ulls un veig puntets negres.

- ¿Has vist a l'oculista?
- No; a l'oculista, no. Només puntets negres.

- M'agrada jugar al pòquer i perdre.
- ¿I guanyar?
- Guanyar!, guanyar déu ser d'hòstia, t'ú!

En un partit de futbol entre cucs i elefants perden els cucs per 10 a 0. A la segona part, l'entrenador dels cucs posa al centpeus de delanter i tot sol afica deu gols en poc temps. Assombrat, l'entrenador dels elefants li diu al dels cucs:

- Per què no has tret abans al centpeus?
- Es que estava acabant de fermar-se les botes.

Un científic investigava en el seu laboratori amb una aranya. Primer li lleva una cama i li diu:

- Aranya, vine. (I l'aranya hi va)
- Després li lleva una altra i diu:
- Aranya, vine. (I aquesta hi va)
- Així segueix arrancant cames, fins que la deixa sense i el científic diu:
- Aranya, vine. (I aquesta no se mou)
- El científic cull el seu llibre de notes i apunta:
- "A l'aranya si li llevas totes les seves cames, queda sorda".

A la llibreria un client al llibrer:
-Escolta cap de fava, tens un llibre titulat "Com guanyar amics"?

En la plaça de toros:
El torero eufòric crida:

- Ejarme zolo!
- Maestro, ya está uté zolo.
- He dicso que me dejei zolo.
- Maestro que no emo ido toos.
- Cagon diez, y ese bicho qué puñetas ase ahí.

Estaven dos aucells a un arbre i un li diu a l'altre:

- Pfo.
- Al que li contesta l'altre:
- Bé, si vols.

Entra un home a una granja i demana:

- ¿Tenen patos salvatges?
- I el granger li contesta:
- No, però si vol li empreny un poll

Entra un senyor a un bar, se posa a la barra i el que està al seu costat li diu:

- Escolti, té una cara de monxa que ni pintada.
- El senyor surt del bar i se'n va tot traumatitzat a contar-ho a un amic seu i aquest li diu:
- Jo mai t'ho havia comentat, però és vera.

Després de tot això se dirigeix al zoològic i demana al porter per la gàbia de les monees. I aquest li diu:

- Veis, ja us vaig dir que no sortissiu, que llavors no sabrieu tornar.

GLOSES

A fira me'n som anat.
Mirau si l'he feta bona:
som baratada sa dona
amb un siurell, cap per cap;
i com me som capguardat,
el m'han donat que no sona.
No tenc siurell ni tenc dona:
enganat per cada cap!

Aigordent, tabac i vi
per un homo sanitó.
Jo no crec que un homo ros
s'aplec amb un corb marí!

SOPA DE LLETRES:

A	J	O	N	K	R	R	L	S	E	O	S
S	S	E	L	N	O	S	T	D	R	E	O
P	A	O	B	L	E	C	A	E	S	O	N
D	C	C	S	O	N	B	O	L	O	D	G
S	A	F	O	N	T	A	V	R	N	N	E
E	S	G	N	M	A	D	A	A	G	O	L
A	A	S	M	P	U	B	E	S	E	R	A
R	N	D	A	H	I	N	A	B	L	B	B
I	O	T	S	R	A	N	A	T	A	N	E
S	V	P	A	E	I	R	Q	U	B	O	R
E	A	S	H	I	H	A	N	O	W	S	T
L	T	A	G	E	C	A	R	O	L	L	N

CERCA 10 NOMS DE CAMINS DE LLORET

SOLUCIONS AL PASSATEMPS ANTERIOR

SOPA DE LLETRES:

Taronja, llimona, nespra, sindria
banana, poma, pinya, melicotó, alber-
coc, ametlla.

CRUCIGRAMA:

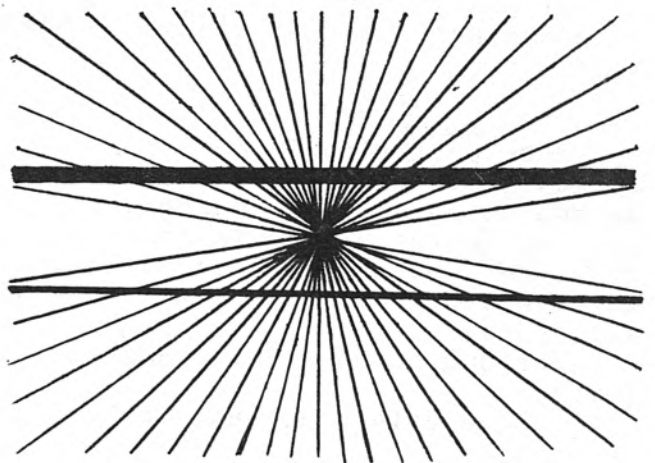
-HORITZONTALS: 1-r 2-mal 3-mimar
4-mil---col 5-giràs 6-oar 7-s
-VERTICALS: 1-m 2-mig 3-milió 4-ram
---ras 5-lacar 6-ros 7-l

ENGINY:

Estarien 4 dies, perquè si 1 tot
sol estava 5 dies a cobrir el safareig
és perquè als 4 dies en cobria la mi-
tat. Així idò, si fossin 2, als 4 dies
cada un cobriria una mitat del safareig

CRUCIGRAMA:

	1	2	3	4	5	6	7
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							

HORITZONTALS: 1-paràsit 2-animal de càrrega 3-esquix, esquixada 4-Cada una de les parts que formen l'esquelet--- (al revés) 5-Hi ha cotxes que paguen impost per ell--- (al revés) 6-article 7-Torna passar
VERTICALS: 1-que fa pèsols 2-(al revés) utilitza 3-garrot---tall 4-aspror 5-monarca 6-és necessari 7-posa nom.

ENGINY:

Tenim tres monedes exactament iguals d'aspecte, però, una d'elles pesa alguns grams manco. Amb una balança, adivinar en una sola pesada quina de les tres és la lleugera.

QUÈ ÉS UN FEIXISTA?

UN FEIXISTA ÉS UN SER DE
PÈL CURT I IDEES AL PÈL.
(PERICH)

QUÈ ÉS UN CENTRISTA?

ÉS AQUELL QUE HO VOL TOT
"CENTRADO Y BIEN CENTRADO"

HAGASE
SOCIO PROTECTOR
ES PI GROS

L'edició d'aquest butlletí ha rebut l'ajuda de:

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"